

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД — 1984 — NOVEMBER

REDEEMER'S VOICE

ISSN 0881-5123

\$1.25

Digitized by www.scribd.org

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

**РІК LVI, ч. 11
ЛИСТОПАД, 1984**

ЗМІСТ

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Предсідник:
Пр. о. Юрій Перейда, ЧНІ.

Редактор Української Частини:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.
155 Catherine Street
Yorkton, Sask. S3N 0B9

Редактор Англійської Частини:
Пр. о. Л. Ратушняк, ЧНІ.

Спів—Редактор:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

Редактори-Співробітники:
Пр. о. П. Стасюк, ЧНІ.
Пр. о. І. Стухляк, ЧНІ.
Денис Вавриков

Директор Друкарні:
Андрій Новак

Адреса Адміністрації:
Redeemer's Voice Press
Box 220
Yorkton, Sask., Canada
S3N 2V7
(306) 783-4487

І ПОГАНИ ВІРИЛИ В ЧИСТИЛИЩЕ.....	2
о. Дмитро Поперечний	
МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ.....	4
БЛАЖЕННІШИЙ КИР ЙОСИФ СЛІПІЙ ВЕРХОВНИЙ АРХІЄПІСКОП УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ.....	6
о. П. Малюга, ЧНІ.	
ЩО ОЗНАЧАЮТЬ НАШІ ХРЕСНІ ІМЕНА?.....	9
Я БАЧУ ВАС, СВЯТІ МОГИЛИ... О. Олесь	11
ВІДПОВІДІ НА ВАШІ ПИТАННЯ. о. Мих. Щудло, ЧНІ.	12
ПОЖЕРТВУВАННЯ СЕБЕ В ЦІЛОПАЛЬНУ ЖЕРТВУ МИЛОСЕРДНИЙ ЛЮБОВІ ГОСПОДА БОГА.....	16
ПАПА ІВАН ПАВЛО II ПРОМОВЛЯЄ ДО УКРАЇНЦІВ.....	17
50 ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА ОТЦЯ С. ШАВЛЯ, ЧНІ.....	21
о. П. Малюга, ЧНІ.	
СУМНІ РЕФЛЕКСІІ З НАГОДИ ЛИСТОПАДОВОГО ЗРИВУ.....	24
о. Мих. Щудло, ЧНІ.	
ПІМСТА САТАНИ—ЛЮЦИПЕРА. ЛЮДИ ПОТРЕБУЮТЬ ТАЙН.....	29 31

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптори-сти. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число \$1.25, один рік \$10.00, два роки \$19.00, три роки \$28.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінє адресу, нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ І НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ potwierджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada S3N 2V7.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

REDEEMER'S VOICE

VOL. LVI, NO. 11
NOVEMBER, 1984

EDITORIAL BOARD

Chairman:

Rev. George Perejda, CSSR.

English Editor:

Rev. Len Ratushniak, CSSR.

Box 340

Ituna, Sask. SOA 1N0

Ukrainian Editor:

Rev. Michael Schudlo, CSSR.

Co-Editor:

Rev. Roman Chomiak, CSSR.

Associate Editors:

Rev. Peter Stasiuk, CSSR.

Rev. John Stuchlak, CSSR.

Dennis Wawrykow

Production & Business Manager:

Andrew Novak

Business Address:

Redeemer's Voice Press

Box 220

Yorkton, Sask., Canada

S3N 2V7

(306) 783-4487

Special Features

- SYNODAL LETTER of the Ukrainian Catholic
Hierarchy..... 33
commemorating the Servant of God,
Metropolitan Andrew Sheptytsky
METROPOLITAN ANDREW SHEPTYTSKY—
APOSTLE OF CHURCH UNITY..... 39
Fr. Paul Maluga, CSSR.
HOW ROMAN BECAME ANDREW..... 45
Prepared by Bro. Vincent Tomaskiewicz
An Account of Metropolitan
Sheptytsky's vocation

Regular Features

- APOSTLESHIP OF PRAYER..... 44
MILLENNIUM OF FAITH..... 51
"Go and Do Likewise"
Bishop M. Hrynchyshyn, CSSR.
"BE MY WITNESSES" Fr. R. Luzney..... 55
I'D LIKE TO KNOW Fr. M. Schudlo, CSSR..... 57
THE STORY OF ST. JOSEPH'S COLLEGE... 60
Part III—"Adolescent Growth"
Bro. Aloysius Doiron, B.C.S.

Extra Features

- OBITUARY—Fr. Gregory Novak, CSSR..... 63
(1922 - 1984)

THE REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine published by the Ukrainian Redemptorist Fathers (one issue for July and August). Subscription rates: 1 yr. — \$10.00; 2 yrs. — \$19.00; 3 yrs. — \$28.00. Single copy is \$1.25.

For a change of address, kindly notify the Redeemer's Voice Press administration at least one month in advance, sending in both the new and old address. The expiration date of your subscription is printed on the envelope of each issue sent out.

Send your subscription or renewal fee to REDEEMER'S VOICE PRESS, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask. Canada S3N 2V7.

The editors do not return unsolicited articles to their senders unless return address and postage are included.

The Redeemer's Voice is published with ecclesiastical approval.

І Погани Вірили В Чистилище

о. Дмитро Попервчний

Чистилище є одною з тих правд (догм) правд віри, які могли б обійтися без доказів, бо ж їх коріння сягають до глибин внутрішнього людського знання. Всі народи інстинктивно відчували, що є істоти, які сходять з цього світу, не досить чисті, щоб могли бути відразу допущеними до оглядання Бога, і не досить грішні, щоб навіки позбавленні були того блаженного бачення. Мусить отже бути місце, де б ті душі досконало очистилися, заки стануть перед Богом.

Це поняття надто було високе, надто релігійне, щоб могло пройти неспостереженим для геніяльного ума надхнених поетів старини: Гомера, Аїсхіля, Софокля, Платона і Віргілія. Наведемо тільки предивні вискази цих двох останніх, бо вони є ехом усіх інших. «Здається мені», говорить грецький поганський філософ Платон (†347 перед народженням Христа), що смерть є тільки розлученням душі від тіла. По цім розлученні душа стає перед Суддею, що її бадає без найменшого згляду на становище, яке вона занимала на землі. Дуже часто, хоч би то була душа навіть перського чи іншого короля, чи якої іншої могутньої людини, Суддя не знаходить в ній нічого здорового. Ідучи за своїми склонностями, душа така погружалася в усякого роду пристрастях, як в розпусті, непомірюваності, в різного роду надужиттях так, що вона є переповнена безчесністю. Видячи це Суддя, відсилає її з соромом до в'язниці, де має вона поносити заслужені муки.

«Є два роди мук: такі, що є наложені на те, щоб засуджений осягнув з них пожиток, стаючись ліпшим, і такі, що мають служити за приклад іншим людям, щоб їх склонити до поправи побудженої страхом перед цими карами.» «Ці карані через богів і людей на те, щоб кара сталася їм пожиточною цебто є такі, щоб лічити. Терпіння приносить їм дійсне добро; бо тільки через них можна бути звільненим від беззаконності. Але, щодо тих, що перейшли границю зла, сталися невилічними, служать ці кари за приклад іншим, без жадного для себе пожитку, бо ж вони не є в можності бути виліченими; терпіти вони будуть вічні і прежахливі муки.» (Платон Де Республіц. X, 46).

Оце одна з тих сторінок, що зеднали Платонові прізвище «божеський.» Не знати, що тут більше треба подивляти, чи геніяльну інтуїцію, що проникнула до дна всього, чи ту мудру цікавість, що використовує і найдрібніші окрушини передання.

Віргілій, поганський римський поет († 19 перед народженням Христа), гарними віршами описує долю душ не надто добрих, щоб мали бути вкинені до пекла, але не досить святих, щоб зістали впроваджені до чистого, знаменного спокоєм Елізею.

...Але так примус на них ділає через дивні причини,

Що їх довго зібрані тримаються провини.

Отже кара давніх гріхів суворо їх утискає:

Одні висять (здані) виставлені на вітрів іграшку,

А других огидні злочини і остогидлі злі наклони

Змиває велике озеро або чистять пожари.

Кожний має тут свої власні удари. Нарешті нас ведуть

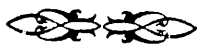
В Елізей, який тільки декому стається нагородою,

Аж коли час вкаже на зникнення всякої змази

І взятий з неба огонь зовсім її очистить.

В міру як святі книги східних народів зістали відчитані, знайдено в Єгипті, в Китаю, в Індіях і пізніше в Америці

так у північній, як полудневій інтуїцію, чи також переходувані передання про місце очищення перед остаточним входом до неба. Свята це інтуїція чи радше рештка первісного об'явлення? Правдоподібно одне і друге разом злучені.

Місячне Намірення

Молімся за поширення церковних громад, бо вони є знаком надії на майбутність.

Молитовне намірення: Українізація української Церкви й африканізація африканських Церков.

По відході Спасителя до неба християнство зачало ширитися між поганями. В римській імперії зачали повставати маленькі групи-громади Христових визнавців. Вони стали сіллю і дріжджами Христової Євангелії в поганськім оточенні.

В різних країнах Полудневої Америки панує страшний релігійний індіферентизм-релігійна байдужність, незнання релігії та фінансова і моральна нужда. Ця сумна ситуація викликала деяких ревних християн до праці для поліпшення цього сумного положення. Зачали поволі повставати в різних місцях «основи християнські, церковні громади», які складаються з 10 чи 15 християн. Ці громади існують у парафіях, і здобувають членів і членок з-посеред звичайних людей. В Бразилії є найбільше цих громад.

Зразу ці громади мали чисто релігійний характер. Їх члени намагалися помагати населенню там, де бракувало священиків, що часто буває в Бразилії. Їх праця була potwierджена єпископами.

Згодом ці члени зачали пробувати співпрацювати з іншими людьми, щоб найти розв'язку на різні пекучі проблеми населення, от хоча б для оборони прав людини, взаємної допомоги, тощо.

Де живуть члени цих громад?

Часом вони проживають у приватних домах, деколи в школах і часто творять напів-чернечі доми. Вони збира-

ються, щоб читати Біблію, обмінюватися релігійними досвідами, студіювати біжучі проблеми і укладати проєкти для поправки людського життя.

Папа Іван Павло II не раз похвалив ці громади і їх працю. Водночас він перестеріг їх членів, щоб вони не творили клік і не виносилися понад інших і не критикували Церкви та її єрархії, бо декотрі з них це чинили в своїй непогамованій і невторопній ревності.

Папа Павло VI пригадав цим громадам, що вони мають зростати на лоні Церкви, поділяти її життя, триматися навчання церковного проводу і бути злучені зо своїми душпастирями, йнакше Бог не буде благословляти їх і їхньої праці.

Треба молитися за африканських християн, які сьогодні начисляють коло 35,000,000. Треба молитися, щоб африканська Церква ставала щораз більше африканською, позбуваючись латинського характеру. Така африканізація влегшить поширення християнства в цій країні.

Африканізація полягає в тім, щоб включати в літургійні відриви африканські звичаї, от охоча б у подружній обряд. Папа Іван Павло II сказав африканським єпископам, що вони повинні «поволі надавати Церкві африканський характер, зачинаючи від Ісуса Христа як основи. Христос це спаситель людського роду.» Вони мають брати до уваги звичаї та ментальність різних племен у цій африканізації, і це нелегка справа, тому треба молитися, щоб вони це робили згідно з традиціями та в злуці зо вселенською Церквою.

Українці повинні так само українізувати свою Церкву, щоб вона була одночасно українська й католицька, цебто католицька в вірі та моралі й українська в вигляді духом і формою.

В родині, де всі курять, всі так само кашляють.

Батько до зухвалого сина: «Сину, я більше знаю, що воно значить бути молодим аніж ти знаєш, що таке старість.»

Папа Іван Павло II сказав під час авдієнції: «Ісус Христос це осередок всесвіту та історії. До нього є звернені мої гадки і серце.»

**Блаженніший Кир Йосиф
Сліпий Верховний
Архієпископ Української
Католицької Церкви**

о. П. Малюга, ЧНІ.

У п'ятницю 7 вересня 1984 р. прийшла сумна вістка з Риму, що помер Кардинал Йосиф Сліпий. Блаж. Йосиф Сліпий, син Івана та Анастасії з Дичковських, народився в селі Заздрість, Тербовельського повіту в Західній Україні 17 лютого 1892 р. По maturі в Тернополі в 1911 р. він вступив до Духовної Семінарії у Львові.

Митр. Андрей Шептицький, ЧСВВ., згодом вислав його на богословські студії до Інсбруку, Австрії. Тайну священства прийняв з рук митр. Андрея 30 вересня 1917 р. Після рукоположення він продовжував свої богословські студії в Інсбруці, де здобув два докторати богословії.

У порозумінні з митр. Андреєм він виїхав у 1920 р. на дальші студії до Риму. По скінченні студій митр. Андрей найменував його професором богословія в Духовній Семінарії у Львові. За його старанням започатковано Богословське Наукове Т-во і богословський кварталник «Богословія» 1923 р. В 1928 р. він став ректором Богословської Академії.

Друга світова війна

У вересні 1939 р. вибухла друга світова війна. Митр. Андрей передбачив майбутню долю нашої Церкви, тому запропонував Папі Пієві XII назначити о. ректора Йосифа Сліпого на свого єпископа-помічника з правом наслідства на митрополичому престолі. Папа прийняв цю пропозицію і 25 листопада 1939 р. іменував о. ректора Сліпого архієпископом із правом наслідства. Єпископські свя-

чення відбулися тайно в митрополичій каплиці 22 грудня 1939 р. Сам митр. Андрей був головним святителем, а Преосв. Кир Никита Будка та Кир Николай Чарнецький, ЧНІ, були спів-святителями.

Смерть митр. А. Шептицького

Дня 1 листопада 1944 помер митр. Андрей. Провід Львівської архієпархії перебрав архієпископ Йосиф. Недовго по смерті митр. Андрея почали большевики пропаганду проти Української Католицької Церкви, намагаючись зірвати її стосунки з Апостольським Престолом у Римі та з'єднати з Російською Православною Церквою.

Переслідування нашої Церкви

Намагання большевиків виявилися безуспішними. Тоді московські большевики рішили арештувати митрополита Кир Йосифа та всіх інших українських католицьких владик. Це сталося 11 квітня 1945 року. В березні 1946 р. відбувся суд над митр. Кир Йосифом у Києві, у яким засуджено його на 8 років тюрми і каторжних робіт у Сибірі. Одиною провиною митр. Йосифа була його вірність Католицькій Церкві і своєму народові. В 1953 р. знов засуджено його на неозначений час заслання в Сибірі. Третій раз засудили його в 1957 р. на сім літ ув'язнення, і вкінці четвертий раз у 1962 р. на жорстоке ув'язнення в Мордовії. Геройська постава митр. Йосифа в часі заслання стала надхненням і підпорою для його священників і вірних, які разом із ним терпіли за віру на засланні.

Другий Ватиканський Собор

У жовтні 1962 р. Папа Іван XXIII скликав до Ватикану Вселенський Собор, в якому взяли участь коло 2,500 єпископів з цілого світу. Бракувало на Соборі між владиками митр. Йосифа Сліпого. Тоді Папа Іван XXIII зробив різні заходи, щоб совєтська влада звільнила митр. Йосифа. Вкінці за старанням Христового Намісника звільнено нашого страдника, який, виснажений після 18-літніх мук, прибув до Риму 9 лютого 1963 року, де Папа Іван XXIII прийняв його по-батьківськи. Ця вістка блискавкою облетіла весь світ. Вся преса, радіо й телевізія заговорили про його прибуття до Риму.

Блаженніший Йосиф на Соборі

Митр. Кир Йосиф брав живу участь у останніх трьох сесіях Собору. Під час другої сесії він порушив справу створення Київського-Галицького патріархату. Заходами митр. Йосифа перенесено мощі св. священомуч. Йосафата до базиліки св. Петра в Римі.

Після проголошення Декрету про Східні Церкви Папа Павло VI іменував митр. Кир Йосифа Сліпого верховним архієпископом, даючи йому права й повновласті рівні патріархам. 22 січня 1965 р. Св. Отець Павло VI іменував його кардиналом, а 25 лютого того ж самого року вручив йому капелюх.

Блаженніший відвідав наших вірних

В літі 1968 р. митр. Кир Йосиф відвідав українські католицькі єпархії в Канаді, Америці, Бразилії, Аргентині та Австралії. Він теж взяв участь в Міжнародньому Євхаристійному Конгресі в Богота, Колумбії. Він відвідав Канаду й Америку другий раз у 1973 р.

Від 24-27 березня 1980 відбувся надзвичайний Синод українських католицьких владик у Римі, що його скликав був Папа Іван Павло II. В цьому Синоді взяли участь 15 наших владик, між іншими, наш верховний архієпископ Кир Йосиф. У порозумінні з Папою Іваном Павлом II Блаженніший скликав звичайний синод українських владик, який відбувся від 25 листопада до 2 грудня 1980.

Смерть і похорон

Він помер у Римі 7 вересня 1984 р. Його величавий похорон відбувся 13 вересня. Його тіло похоронено в крипті Собору св. Софії.

На похороні Блаженнішого Йосифа було 16 кардиналів, 13 українських католицьких владик і один православний, і коло 1,000 наших вірних. Вони зїхалися з різних країн вільного світу, щоб попрощати голову нашої переслідуваної большевиками Церкви в Україні та поза нею, де вона має нагоду свobodно розвиватися та працювати на славу божу і добро нашого народу.

Під час похоронних відправ архієпископ М. Марусин виголосив прощальне слово по-італійськи, а верховний архієпископ, наслідник покійного, Мирослав Любачівський по-українськи.

Архиєпископ Марусин відчитав також заповіт-тестамент покійного верховного архиєпископа Й. Сліпого. Вічна йому пам'ять!

Що Означають Наші Хресні імена?

Кожний з нас має якесь ім'я, але дуже багато з нас не знають, що ті імена означають. Бо ті імена в переважній більшості чужого походження, єврейського, грецького або латинського. А ті імена майже завжди висловлюють якусь гарну прикмету: силу, красу, чесність,— так то було в часах передхристиянських. А в християн ті імена мають християнське значення: вони пригадують святого, який те ім'я мав і який те ім'я прославив праведністю життя. Так автоматично святий, якого ім'я носимо, стає нашим охоронцем, заступником перед Господом Богом, покровителем, але рівночасно є для нас зразком праведного християнського життя. Тому треба, щоб ми знали, в першій мірі, що означає наше ім'я, і по-можності стараймось довідатись ближче про того святого, якого ім'я носимо. Зрозуміло, що тут не можемо давати при кожному імені даних, хто був той святий, коли його день в церковному календарі, а тим самим і наші ім'янини. Ми подаємо лише значення імені, а вже завданням, хоч би з цікавості, буде кожного з нас ближче довідатись про того, кого ім'я носимо. Це принесе нам не лише втіху, радість, але буде й великим заохоченням в нашому житті до наслідування нашого небесного покровителя.

Акакій — Незлобний
 Александер — Охорона муж-
 чин
 Алексій — Помічник,
 Оборонець
 Амвросій — Божественний,
 Небесний
 Атанасій — Безсмертний
 Анастасій — Воскреслий
 Анатолій — Східній
 Андрій — Мужній
 Антоній — Неоцінений
 Аркадій — Достаточний
 Адалберт, Альберт —
 Виникаючий
 Альфонс — Готовий до бою
 Алоїс — Увесь мудрий
 Августин — Шляхетний
 Борис — ім'я українського
 походження
 Вартоломей — Син радості
 Василій — Царський,
 Володар
 Венямин — Любимий син
 Вінцентій — Перемагаючий
 Вацлав — старослов'янсь-
 ке: Більше славний
 Віктор — Переможець
 Венедикт — Благословенний
 Вернард — Міцний мов
 медвідь
 Віт — Радий
 Володимир — Володій світу
 Гавриїл — Божий муж, Си-
 ла Божа
 Георгій — Юрій — Хлібо-
 роб
 Григорій — Чуваючий
 Даниїл — Божий суд
 Димитрій — Сила землі
 Діонісій — Богодухновен-
 ний
 Давид — Любимець
 Домінік — Господній
 Євген — Благородний
 Євменій — Задушевний
 Євсей — Благочестивий
 Еміліян — Ласкавий
 Єраст — Милій
 Емануїл — Бог з нами
 Єронім — Свячене ім'я
 Ігнатій — Невідомий
 Ілля — Божа сила
 Інокентій — Непорочний
 Іриней — Мирний, Любо-
 мир
 Ісидор — Рівний дар
 Ігор — укр. ім'я — Бог бе-
 реже
 Іван — укр. ім'я, — Благо-
 даць Божа
 Яків — Хитрий
 Йоаким — Яким — Вос-
 кресення
 Йоаникій — Перемагаючий
 благодаттю
 Йосип — Умноження, До-
 даючий
 Йосафат — Бог розсудив
 Кирило — Господній
 Константин — Твердий
 Корнелій — Рогатий
 Климент — Чемний
 Леонтій — Львиний
 Лука — Світлий
 Любомир — гляди: Іриней
 Людовик — Славний в бою
 Лаврентій — Оздоблений
 Макарій — Блаженний
 Максим — Величний
 Марко — Мужній
 Мартин — Кріпкий в битві
 Матей — Божий дар
 Методій — Порядочний

Мирон — Каплючий	Рудольф — Славний вовк
Михайл — Хто яко Бог	Сильвестер — Лісний
Мартин — Бога війни (син)	Симеон — Вислуханий
Микола — Перемога лю-	Степан — Вінець, Увінча-
дей	ний
Моймир — Світ є мій	Станислав — слов'янське
Мирослав — укр. ім'я	ім'я
Нестор — Досвідчений	Святополк — старосло-
Никифор — Побідоносець	в'янське ім'я
Никон — Перемагаючий	Симон — Чує мою біду
Павло — Прямий, також:	Тимотей — Богопочита-
Малий	тель
Пантелеймон — Всемило-	Тит — Поважаний
стивий	Теодор — Божий дар
Петро—Скала, камінь	Теодосій — Богом даний
Прокоп — Успіваючий, Го-	Теофан — Боговидець
товий до бою	Теофіл — Боголюб
Пилип — Любитель коней	Тома — Близнюк
Роман - Римлянин	Ярослав — укр. ім'я —
Рихард — Строгий володар	Славний силою
Роберт - Ставлений	Юлій — Божеський
Ростислав — Розмножи-	Франціск — Французик
тель слави	

Я Бачу Вас, Святі Могили

О. Олесь

Я бачу вас, святі могили,
Без написів, імен, хрестів,
Лиш квіти у степах вас вкрили
Під тихий, тихий плач дощів.

Хто в них? Чиї тіла гарячі?
Хто лицарів назве борців?
Хто втрати нації оплаче,
Коли поховано співців?

Благословенні будьте нині,
І присно, і во вік віків!
Світить, як зорі Україні.

Відповіді на Ваші Питання

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

1. «По нашій колонії швендяються *так-звані євангельські християни*, які ширять замішання між нашими вірними і намагаються відтягнути їх від нашої парафії.

«Вони мають багато закидів проти католицької Церкви, на які я стараюся відповісти їм, але я не знаю відповіді на один із їх закидів цебто де є згадка і доказ у Св. Письмі, що по смерті душі добрих християн ідуть до чистилища робити покуту за свої гріхи, за які вони покалися, висповідалися з них, але не мали часу або не хотіли чинити покути, як це звичайно буває. Прошу ласкаво відповісти мені на це питання, щоб я міг збивати закиди в цій справі.»

Заки ми відповімо на ваше питання, хочемо дати вам одну пораду, як треба поступати з 'євангельськими' християнами, що в дійності зовсім не є євангельськими християнами, але звичайними біблійниками, які покликаються на деякі тексти Біблії, щоб доказати свої незгідні з Біблією вірування або попросту перекручують тексти Св. Письма, щоб зводити простих людей на манівці.

Коли ці 'євангельські' псевдохристияни зайдуть до вас, то гарно погостить їх і попросить, щоб вони не зачинили ніяких дискусій про релігію з вами. Якщо ж вони напруться і зачнуть говорити про релігію і католицьку Церкву, то поставте їм кілька питань і попросить їх давати вам докладну відповідь на них, але не дозволяйте їм скакати до якогось іншого тексту, як це вони роблять,

коли хтось «притисне їх до кута.»

Ось які питання ставляйте їм:

а. Де ваша секта була тому 50 літ? Хто є основником вашої секти?

б. Чому ви не ходите до священників до сповіді? Коли вони стануть викручуватися, заявляючи, що вони сповідаються самому Богові, то спитайтеся їх на що Бог дав апостолам цебто Церкві право прощати людям гріхи: «Кому ви гріхи простите, то простяться їм, а кому затримаєте, то будуть вони затримані» (Іван 20, 22). Влада прощати гріхи дана Церкві через апостолів була б безкорисна та непотрібна, якщо б вистачало визнавати гріхи перед самим Богом. Христос напевно не дав Церкві нічого непотрібного.

в. Що таке Пресвята Евхаристія? Чи це дійсне тіло і кров Христа чи тільки символи тіла і крові. Коли вони відкажуть вам, що це тільки символи, то прочитайте їм витяг з Євангелії Св. Івана (гл. 6, 51-68).

г. Яке чудо вчинив Христос у Кані Галилейській? Якщо вони скажуть, що Христос перетворив воду в гроновий сок, то покажіть їм стихи Св. Івана, де він підкреслює, що це не був сок, але дійсне вино і то найліпше вино, бо навіть весільний староста здивувався, де молодий жених дістав того доброго вина (Іван 2, 6-10).

Можна б навести ще більше місць, де можна бачити, що згадані євангельські християни свідомо чи несвідомо перекирчують навчання Св. Письма, щоб зводити людей на манівці.

Як іде про існування чистилища, то на нього є тільки натяк у листі Св. Павла до коринтійської християнської громади в Греції (I Коринтяни 3, 13-15). Існування чистилища є часове, бо воно скінчиться при кінці світу. Христос це пан вічності. Він не звертав уваги на те, що минає, але на вічність і вічну долю людини, тому перестерігав слухачів перед пеклом і велів їм чинити всяку жертву, щоб уникнути його, навіть відтинаючи руку чи ноги, коли ці члени є нагодою до гріха і вічного прокляття в пеклі (Матей 5, 25-30).

Про існування чистилища ми знаємо з церковного передання. Багато речей, що Христос проповідував, не записано в Св. Письмі, каже Св. Іван (Іван 21, 24-25), але бодай деякі з них залишилися в церковнім переданні.

Одна з цих незаписаних правд це існування чистилища. Про нього згадують святі Отці Церкви. Вже перші літургії (Служби Божі), от хоча б Літургія Св. Василя Великого († 373 р.) і Івана Золотоустого († 407), якого Літургію наша Церква відправляє, мають молитви за душі в чистилищі. Хіба це не доказ, що віра в існування чистилища була між християнами від самого початку існування Церкви. Апостоли самі не видумали цієї правди, але правдоподібно чули про неї з уст Спасителя в приватних розмовах.

Хто ж краще знає Св. Письмо: Церква, яка існує від самого Христа чи всякі біблійники, які зачали появлятися в світі тисяча літ по смерті апостолів і Спасителя?

Церква заохочує своїх вірних молитися за душі в чистилищі, особливо в часі великого посту, має задушні суботи присвячені молитві за померлих, має богослужби за них-Парастас і панахида—, тощо.

Добре роблять ті, що наймають Служби Божі за своїх померлих і часто моляться за їх душі.

2. «Чому наші часописи і навіть наші священики різняться, перші як пишуть статті, другі як правлять Службу Божу, коли йде про особу нашого блаж. Йосифа Сліпого? Одні звать його тільки блаженнішим архієпископом, другі патріярхом?

Так само я не розумію, чому в відправі Служби Божої є різниця, коли деякі священики правлять цю богослужбу поукраїнськи інакше ніж поанглійськи. В відправі поукраїнськи вони кажуть молитися за 'многостраждальний український нарід, страждальних братів і сестер в Україні', а в англійській відправі за многостраждальну країну нашу? Звідкіля походить така розбіжність?»

Відповідь на перше ваше питання така: Деякі священики і доволі багато мирян уважають блаженнішого Йосифа Сліпого за нашого патріярха. Інші не приймають цієї назви, бо тільки папа або вселенський собор може встановити патріярхат. На жаль нам не вдалося ні під час другого ватиканського собору ані опісля отримати патріярхату для нашої Церкви. З цього походить розбіжність, про яку ви згадуєте в вашім першім питанні.

На ваше друге питання є така відповідь. Римське видання нашої Літургії в 1942 р. має: «Ще молимося за многостраждальну країну нашу...» Деякі патріотичні свя-

щеники змінили це прохання на «за мностраждальний український нарід...» або «за страждальних братів і сестер наших в Україні», щоб вірні краще розуміли, за кого моляться вони в цім проханні.

Це дійсна «літургійна саламаха», але нас це не дивує, бо в нас завжди було і ще досіль є повно саламахи в нашій церковній, політичній і громадській житті. Українці так сильно привикли до всілякої саламахи, що здається їм було б тяжко проживати без неї...навіть у відправі Служби Божої...

3. Христос сказав своїм слухачам, 'Моліться, щоб ваша втеча не сталася в зимі або в суботу' (Матей 24, 20). Що це означає? Чи в зимі або в суботу не вільно тікати?»

Христос описав людям горя і нещастя, які спадуть на грішний світ при кінці світу. Надходяче знищення Єрусалиму римлянами в 70 р. по народженні Спасителя це слабенький образ страхіть, яких зазнають ті, що будуть жити при кінці світу.

Христос згадав про суботу та зиму, бо в суботу рабини забороняли жидам відбувати довшу подорож ніж 2,000 стіп. Якщо б ці нещастя спали на мешканців Єрусалиму в суботу, то деякі з них мали б скрупул тікати з міста дальше ніж 2,000 стіп, і так загинули б від руки римських легіонерів, які облягали Єрусалим.

Зима в Палестині це дощева пора. Всюди повно болота, тому було б тяжко людям тікати.

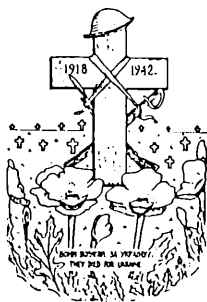
4. «Я отримав брошурку А. Самойловича», Ювілей 1000-ліття хрещення Руси-України та наша історія», в якій він так пише на 13 сторінці: «УКЦерква має...знати, що 1000-ліття свого існування має повне право святкувати *лише* Українська Православна Церква.» Чому він так пише і цим писанням хоче відобразити українцям католикам право святкувати 1000-ліття християнства в Україні?»

Нас так само дивує таке твердження А. Самойловича. Він прецінь якийсь магістер, як сам підписався на брошурці, але не сказав від чого він магістер. Він напевно не є магістром від історії нашої Церкви, бо він не знає, що в 988 р., коли Св. Володимир прийняв офіційно християнство і охрестив якусь частину предків, то в тім часі була

тільки одна християнська Церква, що на Сході звалася себе православною, а на Заході католицькою, хоч обидва слова були вживані так на Сході, як Заході, як це видно з літургійних книжок Західної і Східної Церкви.

Нещасний поділ між Римом і Царгородом dokonався в 1054 р. і тоді офіційно стали існувати католицька і православна Церква.

Магістер Самойлович повинен це знати і не писати речей, незгідних із історією, бо такі як його писання тільки щирять замішання між нашим уже так помішаним народом та його провідниками.

Як у 1939 р. Гітлер і Сталін заключили пакт неагресії, то англійський карикатурист чудово змалював значення наслідків цього пакту.

Сталін і Гітлер стрінулися по смерті в пеклі, де Сталін отак привітав Гітлера: «Ти безмилосердний гнобителі німецького народу.» Гітлер отак відповів на привіт Сталіна: «А ти-шумовиння-мерзотник людського роду!»

Пожертвування себе в цілопальну жертву Милосердній Любові Господа Бога

Щоб жити в акті досконалої любови, я жертвуюся як цілопальна жертва Твоїй милосердній Любові і благаю Тебе: спальною мене безнастанно й дозволь, щоб у мою душу переливалися хвилі безконечної ніжності, що замкнені в Тобі, щоб таким способом я сталася мученицею Твоїєї любови, мій Боже.

Коли те мучеництво приготує мене явитися перед Тобою, нехай воно усмертить мене, а моя душа нехай без проволоки кинеється у вічні обійми Твоїєї милосердної любови.

О, мій Улюблений! Я хочу за кожним ударом мого серця відновляти перед Тобою безконечне число разів те жертвування, аж доки зникнуть тіні і я зможу лицем у лице говорити Тобі навіки про мою любов. Амінь.

Папа Іван Павло II Промовляє До Українців

(Катедра Св. Володимира й Ольги, Вінніпег 16-IX, 1984)

Дорогі Браття і Сестри,

1. **Яка то радість бути сьогодні з Вами у Митрополичому Соборі святих Володимира й Ольги у Вінніпезі. Вітаю Вас, Владико Архiepіскопе Германюк, всіх інших моїх Братів у єпископстві і Вас усіх зібраних в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. З радістю завважую представників єпархій: Едмонтон, Торонто, Новий Вестмінстер і Саскатун. Через Вас я пересилаю моє сердечне привітання для всіх вірних української католицької Церкви візантійського обряду і для всього українського народу в Канаді. Вітаю Вас як Ваш брат Слов'янин, що у великій мірі бере участь у Вашій духовості та спадкоємстві. Я особливо щасливий бути разом з Вами, коли-то ми зближаємось до торжественного святкування Першого Тисячоріччя Християнства на Україні. Через Вас я обіймаю з любов'ю у Христі увесь Народ Вашої Батьківщини, разом з його історією, культурою та героїзмом, що ним він жив у сильній вірі. Слава Ісусу Христу!**

2. **Як католики українського візантійського обряду Ви стали спадкоємцями великої духовної традиції, що сягає тисяча років назад, до часів святої Ольги та її внука святого Володимира. Хто ж то міг був знати тоді, що та віра зростеться так тісно з Вашою культурою і такий великий вплив матиме вона у Вашій історії, як це й принесла ласка Спасення в житті Ваших предків? Так багато можна б сказати про цю історію, що нерідко була пов'язана**

з історією мого рідного народу, але час летить і я мушу обмежитись до згадки деяких тільки важливих хвилин з Вашого важкого, однак шляхетного минулого.

Події у кожному часі та місці збуваються за милостивим промислом Божим, бо Бог є Господь історії. А особливою дорогою **Боже Провидіння вело Ваш розріст у Канаді.** Вінніпегська Архиепархія, що є власне третьою митрополичою столицею в історії українського народу, була створена тут у тисяча дев'ятсот п'ятдесят шостому році, тобто сорок і чотири роки після того, як був тут посланий перший Єпископ. Ця церковна область, подібно як євангельське зерно гірчиці, скоро розрослась та процвіла. Коли перші українські поселенці прийшли до цього краю, то принесли вони з собою **сильну католицьку віру і міцне прив'язання до власної релігійної та культурної традиції.** Вони в першу чергу побудували власні церкви та школи, бажаючи зберегти своє прецінне спадкоємство і віддати його власним дітям. Вони запустили глибокі коріння в канадську землю і скоро стались плідними та відданими її громадянами.

В тому самому часі немало благородних людей щедро спомагало нових поселенців. Як тільки стало можливим, Митрополит Львівський, слуга Божий Андрій Шептицький, вислав ревних священиків на служіння братам. Він сам відбув пастирські відвідини тисяча дев'ятсот десятого року і приготував дорогу для іменування єпископа Будки, першого між багатьма ревними Вашими єпископами в цьому краю. Воно важне також згадати про ті допомоги, що їх дали єпископи і священики латинського обряду, а з них деякі присвятили стільки ж само уваги і помочі для Українців, як це чинили і для вірних власного обряду. Нинішня присутність латинських Єпископів є знаком продовження співзвучності та співпраці. «Глядіть, як добре і як любо, коли брати живуть укупі» (Пс. 133).

Ваші священники візантійського обряду, разом з Вашими монахами та монахинями, багато причинились до Вашого влаштування і зросту в цім краю. Релігійні згромадження як Василіяни, Редemptористи, Студити, Сестри Служебниці Непорочно Зачатої Диви Марії і Сестри святого Йосифа посвятились праці в парафіях, лікарнях, школах та в інших установах. Все це причинилось для доброго збереження та скріплення родинного життя, опіки над хворими та потребуєчими, як вклад на добро спільноти.

3. Наша зустріч нині, що то має місце, так сказати б, на порозі торжественного святкування Тисячоріччя Християнства в Києві і по всій Україні, несе наші думки і наші серця ген назад почерез століття **Вашої славної історії віри**. Ми відчуваємо глибоку вдячність супроти Бога, в першій мірі тому, що дав Вам ласку вірності для католицької Церкви і віддання Наступникам святого Петра, як це було дано Вашим предкам. Як Архиепископ Кракова я пізнав і оцінив це пребагате спадкоємство українського Народу, як воно особливо унагляднене на Мучениках Холму і Підляшшя, що пішли слідом і за прикладом святого Йосафата, великого апостола єдності, і як це видно у пастирській ревності так багатьох Ваших Єпископів аж по наші дні.

Ті великі мужі та жінки української історії заохочують і Вас сьогодні жити у Вашій католицькій вірі з таким же, як вони, завзяттям і ревністю. Вони подають Вам надхнення працювати і молитись без перестанку за **єдність усіх християн**. В багатьох та різних єкуменічних змаганнях Церкви вірні візантійського обряду, як Ви власне, мають відіграти особливе завдання у відношенні до Східних Християн, що не є в повній одності з Петровою Столицею.

Ви знаходитеся в упривілейованім положенні сповнити це бажання Другого Ватиканського Собору, як воно є висловлене в Декреті про Єкуменізм, а саме: «Нехай це усі пам'ятають, що знати, шанувати, зберігати та плекати цю таку багату обрядову та духовну спадщину Схід-

них Церков, є дуже важливе для вірного зберігання повноти християнської традиції та для досягнення поєднання між східними та західними християнами» (Возстановлення єдності, 15).

Ваша українська спадщина і Ваша візантійська духовість, богослов'я і літургія добре приготувляють Вас до цього важливого обов'язку у намаганні до примирення і до повної єдності.

Нехай же серця всіх єпископів, священників, монахів та мирян будуть сповнені палким бажанням, щоб сповнились гарячі слова Христової молитви: «Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в мені, а я в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти мене послав» (Ів. 17, 21).

Але те бажання єдності може бути здійснене тільки тоді, коли воно буде йти рука в руку із щирою братньою любов'ю супроти всіх, подібною до Христової любови, що не знав границі ані винятків. Така християнська любов отворить наші серця на світло Божої істини. Це допоможе вияснити ті різниці, які ще ділять християн, зміцнити будуючий діалог та взаємне розуміння і в той спосіб пособляти спасінню душ та єдності всіх у Христі. А треба пам'ятати, що цю християнську любов оживляє молитва і покаяння.

4. Дорогі Браття і Сестри: добре є бути нині з Вами. Я радію, як бачу Ваших дітей одягнених у Ваш красивий народний стрій і спостерігаю, що Ваша молодь зростає у повній свідомості свого народного походження та релігійного кореня. Я лучуся з Вами в подяці Богові за так багато установ і передань, які спомагали і затіснявали зв'язки у Ваших родинах, що й стали в основу для Церкви та спільноти. Зберігайте завжди з питомою гордістю ту спадщину віри і культури, що є Вашою власною. Я заношу це моління, разом з Вашими молитвами, до Непорочної Діви Марії, Цариці України, благаючи її охоронювати Вас своєю материнською любов'ю і довести Вас все ближче до її божественного Сина, Ісуса Христа Спасителя світу. Любі приятелі, скажу словами Апостола Петра: «Мир вам усім, що в Христі» (1 Пет. 5, 14).

50 Літній Ювілей Священства Отця С. Шавля, ЧНІ.

о. П. Малюга, ЧНІ.

Люди святкують різні ювілеї, от хоча б подружжя, існування товариства або парафії, існування власної Церкви, тощо.

Священики так само мають свої ювілеї, от хоча б срібний ювілей 25-ліття або золотий ювілей цебто п'ятидесятиліття священничого життя і праці для Христової Церкви і добра повіреного їм народу.

Саме такий п'ятидесятилітній золотий ювілей отець Степан Шавель відсвяткував на 26 серпня 1984 р.

Короткий життєпис Ювілята

Стефан Шавель, син Стефана і Емілії, з дому Ветик, народився 7 січня 1910 р. у селі Жиравка, що віддалене коло 14 кілометрів від міста Львова. Він був охрещений наступного дня в церкві св. Михаїла в Жиравці отцем Володимиром Яворським.

Початкову школу він скінчив у Жиравці; вступний іспит до Академічної гімназії зробив у Львові 20 червня 1921 р. Наступного року він почав свою науку в Ювенаті Отців ЧНІ. в Збоїсках. Гімназійні студії закінчив 1928 р. Після цього відбув один рік новіціату в Голоско Великім, і потім виїхав на філософічні студії до Лювену в Бельгії. По двох роках студій у Лювені wraz із іншими студентами переїхав до великої семінарії в Боплато, щоб вивчати теологію.

Він був рукоположений на священика Преосв. Кир Миколою Чарнецьким, ЧНІ., 12 серпня 1934 р. у Боплато. Після свячень він залишав ще один рік у Боплато, щоб докінчити богословські студії. В серпні 1935 р. повернувся до Галичини й був призначений учителем латинської і грецької мови в Ювенаті в Збоїсках. Ї 1939 р. він перебував у Римі й студіював богословію в університеті Анджелікум.

В червні 1940 він прибув до Йоркстону, Саск., де почав свою душпастирську працю в йоркстонському окрузі. В 1941 р. коротко був у Робліні, Ман., після переїхав до Айтуні; в 1943 р. він повернувся до Робліну, щоб помагати в парафії, і там також учив студентів Колегії латини й греки в Колегії до 1947 р. Після цього був ще один рік у Йоркстоні, і відтак в грудні 1948 р. виїхав на схід Канади, де займався душпастирською працею в північному Онтаріо. Від 1950-58 рр. він учив семінаристів св. Письма й деяких частин філософії в Духовній Семінарії Отців ЧНІ. в Ватерфордї й Медовейлі, Онт. В 1958 р. він займався душпастирською працею в айтунському окрузі. В 1959-60 рр. був соцієм у новіціаті в Медовейлі. В 1960 р. повернувся до Йоркстону, і пізніше переїхав до Айтуні, де перебував до 1964 р. В 1964-65 рр. був професором Святого Письма в Духовній Семінарії Отців Редemptористів у Йоркстоні, Саск.

Крім душпастирської й місіонерської праці, о. Шавель дописував увесь час до Логосу і був редактором цього богословського журналу від 1966-82 р.

Святкування Ювілею

Спр. о. Павло Малюга, ЧНІ., ігумен і парох йоркстонської редemptористичної громади і парафії, гарно підготував цей ювілей і як господар святкування гладко провів його.

Святкування зачалось врочистою Літургією в йоркстонській парафіяльній Церкві. Сам Ювілят відслужив її в асисті 16 священиків. На відправі був митр. Максим Германюк. Декан йоркстонського деканату, Впр. мітрат Є. Ляшкевич, був в асисті.

Церква була заповнена людьми. Відправа зачалась о год. 6 пополудні. Прибув на це святкування Впр. о. про-

тоїгумен, Мих. Бздель, і співбраття з різних редемптористичних монастирів. Після відправи коло 300 людей перейшло до парафіяльного центру на вечерю, що приготували пані парафіянки.

По вечері митр. Максим виголосив довшу промову, в якій коротко згадав про життя і працю Ювілята.

Преп. Я Дибка, ЧНІ вніс тост у честь ювілята.

На закінчення господар святкування, о. П. Малюга, попрохав самого Ювілята до слова, який коротко оповів деякі події зо свого життя.

Святкування закінчилося молитвою, після якої Ювілят поділився з присутніми своїм ювілейним кеком.

23 вересня Впр. о. Степан Іван Шавель і о. Вол. Корба так само відсвяткували свій золотий ювілей священства. Наш ювілят Степан С. Шавель, що перебуває в Йорктоні, поїхав до Вашингтону, щоб там разом із обидвома співбратами відсвяткувати їхній ювілей, бо вони всі три були разом рукоположені на священників.

Ювілят о. В. Корба проживає і працює в Айтуні, а Степан Іван Шавель є парохом у нашій парафії Пресв. Родини в Вашингтоні. Він і його помічник отець Йосиф Денищук, ЧНІ. та їхні парафіяни при допомозі збірок із наших американських парафій будують величний Собор церкву, яка буде незадовго викінчена.

Цей собор є недалеко латинської національної Церкви.

Всім трьом ювілятам бажаємо Многая і Благая Літа.

Іване, чому ти ще не оженився? Чи ти не знайшов собі ідеальної дівчини?

Іван: «Я знайшов ідеальну дівчину, але вона ще шукає собі ідеального чоловіка.»

* * * * *

Жінка до чоловіка: «Петре, винеси сміття надвір.»

Чоловік: Таж на дворі такий дощ; навіть пса люди не пускають надвір.»

Жінка: «Хіба я кажу тобі брати з собою пса, як будеш іти до поштової скриньки?»

Сумні Рефлексії З Нагоди Листопадового Зриву

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Чому Україна не здобула своєї незалежності?

В світі є деякі країни, які були завжди самостійні і від нікого незалежні, от хоча б Англія чи Франція. Інші європейські країни були якийсь час поневолені могутнішими від них державами і довгий час проживали без власної незалежної держави, от хоча б Ірляндія, що майже сім століть була поневолена Англією, яка страшно переслідувала і гнобила ірляндців за їх католицьку віру і націоналізм, поки ірляндці не здобули своєї незалежності на початку 20-го століття.

Український нарід уже понад сімсот літ проживає в неволі під чужим пануванням і не має своєї незалежної батьківщини. Чи ми такі бідні і нездатні до державницького самостійного життя? Чи може наші 'воріженьки', про яких ми співаємо в національній гімні, що вони «згинуть як роса на сонці», такі сильні, що ми не годні перемогти їх і визволитися з-під їх панування?

Причини нашої національної бездержавності?

Тяжко нашим 'філософам, історіологам' сказати нам самим правду в очі, бо каже наша пословиця «правда в очі коле.» Воно куди легше промовчувати правду про причини нашої бездержавності ніж сказати сміло і відважно: «Самі ми, українці, винні в тім, що не маємо

власної держави і не будемо мати її, поки не признаємося до власної вини і не поправимося з блудів, які не дозволяють нам відзискати незалежність поневоленої України та засісти, як каже поет Іван Франко, в «народів вольнім колі.»

Що спричинило упадок великої і могутньої давньої Руси-України? Звичайно наші 'знавці' ганяють татар за її упадок. Татари тільки використали нашу споконвічну хворобу незгідливості між собою, сварні і поділів. Якщо б наші князі були шанували київського князя і слухали його та виконували його розпорядки, як цього бажав і наказував Ярослав Мудрий, який на нещастя нашого народу поділив Русь між своїх синів так, як згодом наші батьки ділили свій маєток між своїх синів, то вони були б станули одною лавою проти татарської орди і розгромили її. На жаль ці нездарні сини Ярослава Мудрого сварилися між собою. Кожний із них хотів бути своїм найвищим паном і господарем у своїм уділі, тому ці князі сварилися між собою, ба й навіть воювали між собою, і так ослабили давню могутню Русь, що татари могли легко поневолити її і панувати над нею, а наші непатріотичні князі були приневолені платити їм данину як своїм зверхникам, бити перед татарськими ханами чолобитні і давати своїх християнських дочок до їх гаремів...

Прогайновані нагоди відбудувати власну державу

Історія знає інші народи, що на якийсь час, часом на довгі століття, затратили свою державну незалежність і були в ярмі могутніших від них сусідніх народів.

Ірляндія яких 700 років мучилася в англійським ярмі, поки в 1916 р. не відзискала своєї незалежності і не стала вільною країною. Англійські протестанти жорстоко переслідували ірландців за їх католицьку віру і намагалися зовсім знищити їх як окремих нарід.

Все таки ірландці затримали свою католицьку віру і національну свідомість і це допомогло їм відбудувати свою власну державу.

Наші словянські брати поляки через партійні сварки так само затратили свою незалежність і опинилися під трьома окупантами, прусаками, москалями й австріяками. Щоправда під пануванням Австрії вони мали велику національну свободу і навіть панували над українцями в

Західній Україні. Вони так само з великими втратами пережили пруські знущання і московське гноблення. Їхня провідна вества цебто шляхта залишилася при польським народі і підтримувала його надії на кращу майбутність.

Фінляндія, що мала заледве яких 5,000,000 населення, Литва з 3 мільйонами, Латвія з 1/12 мільйонів людности відзискали свою незалежність від імперіялістичних москалів, а великий український нарід із 45,000,000 населення даліше мучиться в московській кормизі!

Як це можна пояснити?

Один наш патріот хвалився в Америці перед ірландським знайомим героїчною Україною. Ірляндець тільки усміхнувся і відповів так на його самохвальбу: «Які ж ви герої? Ми ірландці здобули свою незалежність, хоч наше населення зводиться до 7,000,000, а ви 45-мільйоновий нарід даліше стогните і нарікаєте на свою лиху долю в московським ярмі?»

Ми, українці, любимо хвалитися своїм героїзмом. У нас усе геройське: геройські зізди, геройські концерти, геройський нарід і геройська наша боротьба з москалями за визволення з московської неволі!

На жаль тільки чомусь наші патріоти не згадують про нашу геройську здібність сваритися між собою, ділитися на безчисленні і ніщоварті партії, політикувати без кінця і міри, бо політикування не коштує нічого і до нічого доброго не провадить нас, нехтувати власним українським національним чи церковним авторитетом, а зате покірно схиляти голови, коли опинимося під авторитетом чужих, ставляти особисті і партійні чи церковні інтереси понад загальне добро нашого народу і Церкви, нездібність до компромісу там, де він конечний, щоб полагодити деякі справи, геройська спроможність закривати і виправдувати наші помилки і болячки всякими воріженьками, які відповідають за те, що великий український нарід тому сімсот літ затратив свою незалежність і не спромігся досіль здобути її від воріженьків, які гнобили, нищили і даліше винищують його.

Чи в минулому були нагоди здобути нашу незалежність?

Була нагода збудувати незалежну державу ча часів Богдана Хмельницького, який умів розбити доценту воріженьків, але не вмів зорганізувати української держави, ба й навіть добровільно прохав московського царя прийняти нашу батьківщину під московський 'покрів'!

Між науковцями, що в минулих десятиліттях з радянської поневоленої Москвою України відвідували Канаду й Америку, були добрі історики. Один з них приватно заявив, що в київських архівах знайдено відбитку листа Богдана Хмельницького, в яким він грозив війною Москві, якщо цар не прийме України під свій імперіялістичний омофор!

Була добра нагода відбудувати незалежну Україну в часах гетьмана Івана Виговського, коли він при допомозі шведів і поляків розгромив московську армію під Конотопом, але січовий атаман зо своїми козаками в Україні помагав москалям ширити крамолу між народом і нищити зусилля Виговського.

Подібна трагедія трапилася нашому народові в часі гетьманування Івана Мазепи, який потрапив привести до свого спільника в війні з імперіялістичною Москвою шведського короля Карла XII кілька тисяч козаків, а решта їх пішла до Петра Великого помагати йому бити Мазепу і Карла і далішє поневолювати Україну.

А про нездарність наших патріотичних провідників після розвалу Австрії в 1917 р. нема й що згадувати. Коли поляки займали Львів, то наш парламент нараджувався, які шапки мали носити наші вояки!

Як полковник Болбочан заявив нашим військовим 'геніям', що вони програють війну, як так далішє будуть провадити її, як вони провадили її, то ці провідники розстріляли його як зрадника!

Висновки

Прикро було нам писати цю статтю, але хтось мусить написати про ці сумні справи, щоб наш нарід довідався, чому Русь-Україна затратила свою незалежність і чому 45-мільйоновий нарід не відбудував її, хоч в історії були добрі нагоди це вчинити. Найперше треба перестати вірити всяким шарлатанам, що це воріженьки винні за по-

неволення нашої країни. Ми самі цебто наші предки головно відповідають за втрату незалежності.

Треба дальше з нагоди святкувань спомину Листопадового Зриву поглянути на наші національні хвороби і хиби і намагатися поволі викорінювати їх з нашого народу, бо це єдина дорога до незалежності.

Мати в гостині: «Синьцю, не можна прохати в пані дому ще одного кусника пая. Хіба я тобі цього на сказала вдома?»

Синок: «Так, мамцю, ти мені це сказала, але ти не сказала, що пані М. буде давати такі маленькі кусники пая.»

* * * * *

Американський президент, Кальвін Кулідж (†1933), каже: «Єдиний засіб знищити зло в нашій країні це наповнити її добром.»

Американський президент, Кальвін Кулідж каже: «Комунізм провалиться, бо дін діє проти людської природи.»

Американський президент, Кальвін Кулідж каже: «Ніхто не заслуговує на пошану за те, що він отримав. Пошана це нагорода за те, що він дав» (видав із себе).

* * * * *

Історія не записала імени ніякого чоловіка, що вигідно і безкорисно проживав, бо не було що про нього записувати.

* * * * *

Св. Павло написав до християнської громади-парафії в місті Филипах (в сьогоднішній Югославії): «Плекайте в собі такий самий світогляд, що мав Ісус Христос» (Филипiani 2, 5).

* * * * *

Що ви робите, щоб помагати своїм братам і сестрам, які вмирають із голоду в Абісинії? Кардинал Лежер продав нагрудний хрест, що папа Іван Павло II подарував йому, щоб помагати їм. Один француз у Квебеку продав свій одинокий телевізор, щоб помагати їм. Наслідуйте цих двох людей, і тоді від Христа отримаєте в годині смерти таку саму нагороду за ваші пожертви начеб ви помагали самому вмираючому з голоду Спасителіві.

* * * * *

«Настане час, коли люди не терпітимуть здорової науки, але будуть іти за своїми пожадливістями і виберуть собі учителів, які, будуть їм говорити такі речі, що вони бажають чути (Тимотей 4, 3).

Пімста Сатани— Люципера

Отець Фернанд Домінгос в місті Мендосі в Аргентині виганяв диявола, який був опутав бідну жінку Ангелину. Екзорцизм-виклинання диявола відбувався в парафіяльній церкві в Мендосі.

Юрій, чоловік Ангелини, завважив, що його жінка зачала дивно поводитися і безпотрібно та без причини страшно викрикувати. Він думав, що вона здуріла. Вона здригалася, тіло її викручувалося і вона кидалася на землю. Раз вона нагло скочила на нього, як він спав.

«Вона кусала мене в лице і викрикувала страшні слова. Але її йогос не був голосом Ангелини. Це був крик потвори», каже її чоловік.

«Саме тоді мені стало ясно, що диявол увійшов в тіло моєї жінки. Я удався до отця пароха і став благати, щоб він вигнав Сатану з моєї Ангелини. Він згодився допомогти моїй жінці, і так він видав на себе вирок смерті», додає чоловік.

Перебіг екзорцизму

Чоловік привів свою жінку до церкви, де отець Домінгос був парохом. Екзорцизм відбувся в цій церкві перед престолом, на яким світилися свічки.

Отець Юлій Мендоза був свідком, як його парох виконував викляття диявола. Ось його опис:

«Отець Домінгос підняв хрест над похиленою головою Ангелини і голосно промовив:

«Боже Слово, що сталося Чоловіком (Христом), наказує тобі, Сатано. Той, хто народився з дівиці Марії, наказує тобі. Маєстат Христа наказує тобі. Бог Отець наказує тобі.

«Відступнику, забирайся геть із неї. Звіднику, повний обмани і вороже чесноти.

«Цей святий хрест наказує тобі-лиши тіло цієї жінки в цій хвилині!

«Як тільки священник проказав ці слова, то Ангелина кинулася на підлогу і тоді дияволи покинули її тіло. Вони подобали на диких, огидних звірів. Вони виходили з Ангелини як сива пара та кидалися на груди отця Домінга.

«Сатана намагався пімститися на цім добрім священникові та опанувати його тіло, але йому це не вдалося, бо Люципер ніколи не може проживати в тілі божої людини.

«Це був розпучливий бій між добром і злом. Цей бій вибухнув немов атомна бомба у вогнянім пеклі.

«Отець Домінгос помер у цім вогні, але не програв бою. Він переміг Сатану силою всемогутнього Бога.»

Згаданий свідок дальше описує, що сталося. Священник вибух вогнем секунду потім, як проклинаючі дияволи залишили тіло Ангелини. Полум'я скоро спалило його тіло, але в цім пекельнім вогні не згоріли хрест і ряса священника.

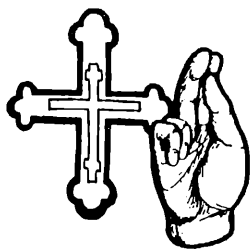
Звіт Ангелиного чоловіка

Цей факт стався недавно в церкві многотраждальної Богородиці в місті Мендозі. Сама Ангелина мало що пам'ятає з того, що сталося. Зате її чоловік Юрій не годен забути жаху, що зчинився перед його очима. Ось його слова:

«Це сталося так скоро, що ніхто не міг вирятувати отця пароха. Щось подібне до осліплюючої блискавки зявилося в церкві і ця вогняна бликавка обгорнула отця та повернула його в палаючий смолоскип. Він навіть не скрикнув і не виявив ніякого болю. Він згорів моментально.»

Кристоф Колумб, який відкрив Америку, мав багато ворогів, що заздощали йому. Вони так обчернили його перед еспанським королем, що він позбавив його наданих йому привілеїв. Кристоф став таким бідним, що помер серед страшних болів і крайньої матеріальної нужди. Життя для нього стало таке тяжке, що він перед смертю закликав: «Смерте, я сильно бажаю тебе! Ти одинока звільниш мене від нужди цього земського життя. Боже, в твої руки я віддаю свого духа!»

Люди Потребують Тайн

Бог завжди керував людьми і вони завжди потребували його провodu, бо ніяке сотворіння не може бути вповні незалежне від свого Творця.

Тайни перед приходом Христа

Заки Божий Син стався Чоловіком, люди проживали в потрійнім стані. Перший стан це стан невинности, в яким Адам і Єва жили в раю, втішаючись всякими природними, понадприродними і надприродними ласками і привілеями. Ніхто не знає, як довго тривав цей блаженний стан. В цім стані не було ніяких тайн.

Другий стан це стан природного Закону, що є виписаний у людськiм серці. Цей закон навчав людей, що добре і що зле, що слід чинити як добро і що треба уникати як моральне зло. Св. Павло пише: «Погани, які не мали (написаного Божого) Закону, самі були для себе законом. Вони виявляють діло закону, що написане в їхніх серцях, як свідчить їм сумління і думки, раз осуджуючи їх, а раз оправдуючи» (Римляни 2, 14-15).

В цім природнім законі мусів бути якийсь Божий засіб, щоб помагати малим дітям звільнитися з первородного гріха, бо йнакше Бог дійсно не бажав би їхнього спасіння, хоч у Святім Письмі нема згадки про цей засіб. Воно непевне, чи були ще якісь інші тайни, щоб помагати людям спастися. Якщо не було їх, то вони спасалися, роблячи акт віри і любови до Бога.

Третій стан це Закон, що Бог подав Мойсееві на горі Синаї для вибраного народу і через нього для цілого людства (Вихід 20, 1-17).

В цім законі були деякі тайни, от хоча б обрізання, що звільняло малі діти від первородного гріха, як ішло про хлопців. Як дівчата звільнялися від нього, ми цього не знаємо. Мабуть був якийсь молитовний обряд для них. Флорентійський і тридентський Собор згадують про такі тайни в Старім Завіті, як обрізання, споживання пасхального Ягняти, відпокутні жертви, тощо.

Як старозавітні тайни подавали людям ласку?

Св. Августин твердить, що тайни Старого Завіту були тільки символічними обітницями ласки, а не джерелами, що подавали її.

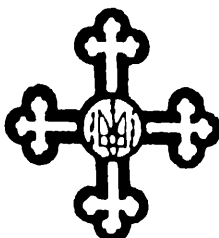
а) Як ішло про дорослих людей, то ці тайни не подавали самочинно (екс опере операто) ніякої ласки, каже Св. Тома Аквінський. Вони тільки були символами ласки, що люди будуть отримувати від Бога завдяки страстям Спасителя і Його смерті на хресті.

Вони помагали людям отримувати ласку «екс опере оперантіс» себто побуджували людей до актів віри, жалю, любови, і так люди отримували ласку від Бога.

б) Як ішло про діти, то обрізання подавало дітям ласку, бо ця тайна виявляла віру в майбутнього Месію, і тому тайна обрізання подавала ласку.

Всі ласки, що Бог подавав людям у часі перед приходом Ісуса Христа, люди завдячували Христовим страстям, бо Христові заслуги це джерело всіх ласк для цілого людства.

Христові тайни це скорб Христової Церкви і відкупленого людства. Це божеська спадщина, що Спаситель лишив Своїй Обручниці, Церкві. Ось тому сама Церква Христова це своєрідна тайна, бо вона є головним засобом спасіння відкупленого людства, ознакою злуки людства з Богом і виявом одности цілого людського роду: «Ідіть і навчайте всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа... Й я буду з вами по всі дні аж до кінця світу» (Матей 28, 19-20). «Хто вірує й охреститься, той буде спасений» (Марко 16, 16).

988 - 1988

Лікарі і заповідачі погоди мають одну спільну ціху: чи вони мають чи не мають рації, обидвом треба платити.

* * * * *

Один мудрагель, який чванився своїм атеїзмом, прийшов до славного німецького астронома Кірхера, що проживав у 17-ім столітті. Кірхер мав на столику модель нашої соняшної системи, яка складається з сонця і планет. Планети кружляють довкола сонця. Час, що його планети потребують, щоб перейти довкола сонця, це їх рік. Наша земля потребує 365 днів, щоб оббігти довкола сонця, і це наш земський рік.

Кірхер потиснув гудзик, і планети згаданого моделю зачали кружляти довкола сонця. Це дуже здивувало мудрагеля атеїста. Він спитався Кірхера: «Хто зробив цей модель?» «Ніхто не зробив його. Він якось сам від себе з'явився в мене на столику», відказав Кірхер.

Заскочений атеїст так zareagував на заяву Кірхера: «Не жартуйте собі з мене! Цей модель сам від себе не міг з'явитися. Хтось мусів зробити його!»

«То ти собі жартуєш із мене», тягнув Кірхер. «Тобі тяжко зрозуміти, що цей маленький модель нашої соняшної системи не міг себе самого зробити чи десь і якось чудом з'явитися тут на столику в моїй робітні, а все таки ти віриш, що дійсне сонце і планети нашої соняшної системи якось самі від себе з'явилися без їх Творця.»

Зухвалий атеїст мудрагель почервонів на вид свого безпідставного мудрагельства, і мовчки вийшов із робітні Кірхера.

Synodal Letter
of the Hierarchy
of the Particular Ukrainian Catholic
Church

**on the 40th Anniversary
of the death of
the Servant of God
Andrew Sheptytsky**

**To The Honourable Spiritual Fathers,
To The Reverend Monastic Brothers and Sisters
And The Faithful of our Particular Ukrainian Catholic
Church—**

Peace and Blessing!

*“The righteous flourish like the palm tree
and grow like a cedar in Lebanon.”
(Psalm 92, 12)*

On the first day of November in 1944 there passed into eternity, in his 79th year of life, one of the most outstanding sons of the Ukrainian nation, the arch-pastor and head of the Ukrainian Catholic Church, an undaunted apostle for the holy cause of the reunion of churches, a true Servant of God, one adorned with a diadem of righteousness and heroic virtues, Metropolitan Andrew Roman Sheptytsky.

For forty-three years he steered at the helm of the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine, with a generous heart and a noble spirit. He certainly obtained from the Lord his eternal reward, having left us "in his death an example of nobility and a memorial of courage" (2 Maccabees 6, 31).

The last words of this Servant of God were: "You will not hear my voice again until the last judgment." Yet even though 40 years have passed since the day of his blessed death in the Lord, still his archiepiscopal voice has not ceased to speak to the faithful sons and daughters of our nation; it has not ceased to encourage us to remain faithful to Christ, and to his Church and our fatherland, for this mighty voice was God-given to us to be a prophet of the twentieth century. "The righteous live for ever, and their reward is with the Lord" —says the Holy Spirit (Wisdom 5, 15).

That is why we, the bishops of the Particular Ukrainian Catholic Church, wish to use this 40th anniversary of the death of our ever-remembered Archbishop Andrew, to remind you of his evangelical greatness and to inspire you to pray sincerely and fervently that he may be declared a saint of the Universal Church.

Saints are not born as saints; they become saints. They grow in holiness through a lifetime of fulfilling the Lord's will, by prayer, sacrifice, dedication, self-renunciation, and by growing in the theological virtues of faith, hope and love and in the other Christian virtues, and in this way they become like unto Christ the God-man, who is the source of all holiness, for "One is holy, one is Lord," and it was he who gave us the example of imitation (John 13, 15). Those who please God re-create in their souls the likeness of our Blessed Lord; they become like other Christs.

Some saints are attracted from childhood to a life of pleasing God, and we see this also with the Servant of God Andrew, thanks in great merit to his devout mother, Sophia, who inculcated in the soul of little Roman (the baptismal name given to Andrew Sheptytsky) this love for God. At the age of five, Roman would be moved to tears as he listened to his mother recounting the passion and death of Jesus Christ. At seven years old he gave up eating sweets, and when asked for the reason by his mother, Roman answered, "To do penance for my sins." The Holy Spirit and God's grace worked mighty wonders in his fervent soul, and he obediently and generously responded to this supernatural calling by God. He was overcome with bitter sorrow, when his brothers went to receive Holy Communion, and he, because of his young years, could not yet receive the Eucharistic Christ.

Roman Sheptytsky readily served at the Divine Liturgy, even as a university student. A postman in Krakow on one occasion related to the Countess Sophia: "Every morning, at five o'clock, I see him at mass, and how my soul rejoices, when I see a young person at prayer." As a young student Roman asked a priest to offer the Divine Liturgy for the intention that "in class the use of fowl language be stopped." Father Zelinski, who was well acquainted with the soul of the student Roman, stated that, "to him there is no misfortune, but sin." Such a character of soul gives birth to sainthood, in the words of Sacred Scripture: "Fear God, and keep his commandments; for this is the whole duty of man" (Ecclesiastes 12, 13).

"Metropolitan Andrew faithfully imitated Christ the Heavenly Shepherd, dedicating his life completely to the souls entrusted to him."

Servants of God gladly join with God in prayer. In prayer they find their pleasure; in prayer they draw their strength to overcome all the moral dangers and the power to walk the road of righteousness. Prayer was the beloved pastime of the Servant of God Andrew. He burned with the desire to enter the monastery, so that there, in monastic silence, he could devote himself to the contemplative life. "I am strongly convinced that if I do not follow the voice of God, which is calling me more and more clearly to the monastery, I will waste my life and cause yours to be troubled. I know I will never find contentment anywhere else"—he wrote to his family. Following Christ's invitation, "Come follow me," this son of wealthy parents, a doctor of law, a man of phenomenal abilities, before whom smiled the opportunity of a brilliant career, leaving all this he enters the novitiate of the Basilian Fathers in Dobromil in 1888. With the Apostle Paul he repeated the words: "Indeed I count everything as loss because of the surpassing worth of knowing Christ Jesus my Lord. For his sake I have suffered the loss of all things, and count them as refuse, in order that I may gain Christ" (Philippians 3, 8); "For to me to live is Christ" (Philippians 1, 2). In a letter to his mother he revealed the noble quality of his passionate soul: "I find such great enjoyment in the silence here (in the monastery), that I never even imagined possible...God is drawing me to himself ever more and more."

However, the priest-monk Andrew did not enjoy for long the silence of monastic life, for in 1899 divine providence called him to

the episcopal see of the Eparchy of Stanislaviv, and two years later he became the Archbishop and Metropolitan of Lviv.

"I am the good shepherd. The good shepherd lays down his life for the sheep," says Christ our Savior (John 10, 11). Metropolitan Andrew faithfully imitated Christ the Heavenly Shepherd, dedicating his life completely to the souls entrusted to him. "I have fallen in love with our Church and our rite with my whole heart and I have dedicated my whole life to God's work...With my whole heart I desire to be for you a good shepherd...I don't know any other love, I don't have any other goal, I don't have any other work, I don't know of any other good, other than the praise of God in heaven, and on earth—your own welfare," wrote Metropolitan Andrew in his first pastoral letter to his faithful, and these very words reflect his genuine concern for the eternal good of human souls.

"He who is a hireling and not a shepherd, whose own the sheep are not, sees the wolf coming and leaves the sheep and flees" (John 10, 12). The Servant of God Andrew did not abandon his flock in 1914, when the hostile Moscovite armies invaded Western Ukraine, even though he knew danger threatened him. He remained with his faithful; he was imprisoned and spent two and one-half years in exile. He offered up all his adversities for the Ukrainian Church and his fatherland, saying, "Not only a year and a half of exile and prison, but my whole life would I accept to spend in prison, if only it would mean seeing my country free." In these words are revealed the heroic love of Moses and the love of the Apostle Paul for his people.

Metropolitan Andrew remained in Lviv also in 1939, when the Bolshevik armies occupied Halychyna (Galicia) a second time. What's more, in his burning zealotness he desired death; he wanted to be a martyr for the church and his country. We learn this from his letter to Pope Benedict XV in 1916, and in another letter to Pope Pius XII in 1939, in which he writes expressly: *"Once again I add my request which I have already placed before the Holy Father. I asked then, as I do now, that His Holiness...grant me with his apostolic and fatherly blessing to be appointed and delegated to die for the faith and unity...By my death the Church not only would not lose anything, but rather would gain by it; for it is necessary that someone become a sacrifice to this invasion. As pastor of this poor nation, which is undergoing such terrible suffering, do I not have full right to die for its salvation?"* In a similar way St. Paul wrote to the Corinthians: "I will most gladly spend and be spent for your souls" (2 Corinthians

12,15). Only the saints, righteous souls, are able to reach for such heights of generous love for their neighbors. "In my every work and every word I seek only the good of my people," wrote our unforgettable Servant of God Andrew.

Yes, Metropolitan Andrew Sheptytsky—God's devoted follower—has gained for himself a place forever in the hearts of our people, a memorial of supernatural worth. There is a magnificent aureola surrounding the figure of a man of superhuman proportions today, a renown created by his own life of sacrifice, penances, prayers, special devotion to the Blessed Sacrament, his patience and forgiveness toward his enemies, his concern for young people, his deeply spiritual writings. He followed in the footsteps of the great Apostle of Nations, Paul, who said, "I have become all things to all men, that I might by all means save some. I do it all for the sake of the gospel..." (1 Corinthians 9, 22-23). Pope Pius XII, in a memorable audience with

"Let us beseech God, that in 1988, that is, in the jubilee year of the Millennium of Christianity of Ukraine, Metropolitan Andrew Sheptytsky be proclaimed blessed."

the Ukrainian people in Rome, spoke about the late Metropolitan Andrew in these words: "His name will remain blessed for all time in the Church of Christ, which will safeguard the remembrance of his generous work for the salvation of souls and his doubled intensity for the protection of his people." Pope John XXIII, before opening the process of beatification, declared, "Metropolitan Andrew—this was a big man. I admired him so very much...May God grant that, through his intercession miracles may happen, that he may quickly be declared a saint." This is the desire of the Ukrainian Catholic Church and of all the Ukrainian people: **THAT THE SERVANT OF GOD ANDREW BE DECLARED A SAINT OF THE UNIVERSAL CHURCH!**

In heaven there are many saints, "from every nation, from all tribes and peoples and tongues" (Revelation 7, 9), but out of this uncountable number of inhabitants of the heavenly Jerusalem, divine providence has chosen a select group of holy ones to be pronounced by the infallible authority of Christ's Church on earth as saints, to whom the faithful can send their petitions, and whom the Church presents to us as models to be imitated. Before a worthy follower of God can be declared a saint on earth, Christ's Church first studies his life, his writings (if such are left), hears

the testimony of witnesses to his saintliness, to become convinced that he truly practiced in his life the theological virtues of faith, hope and charity, and the other moral virtues. Such a process often takes a great many years. In the case of the Servant of God Andrew, it must be noted that, while the process of his beatification was begun in 1958, it is proceeding with the added drawbacks of not having access to the metropolitan's archives in Lviv, or even to his remains, and of not being able to hear many witnesses to his evangelical life, who have remained behind the iron curtain of red domination. Still we firmly believe that God will show his approval with a sign from heaven and that the Universal Church will pronounce him a saint.

For this reason we are turning to all the faithful with this earnest plea that this year, especially in the month of November, our prayers be multiplied for the glorification of the Servant of God Andrew. In every eparchy, in every parish, in every community, it is befitting to celebrate Molebens, Akafists, Divine Liturgies, for this intention. Let the family members of every Ukrainian home pray together; let this be an all-national prayer. Christ said, "Ask, and it will be given you; seek, and you will find; knock and it will be opened to you" (Matthew 7, 7). We appeal to the heart of every Ukrainian to support this important cause. Let us beseech God, that in 1988, that is, in the jubilee year of the Millennium of Christianity of Ukraine, Metropolitan Andrew Sheptytsky be proclaimed blessed. This was the great wish of his successor, Metropolitan Joseph, before his death; he wished he could live to see the moment of glorification of his holy predecessor of blessed memory, whose will steered our Church—even when he was imprisoned—during the first forty years of this century. In this holy cause we must fulfil the will of our great Confessor of the Faith. The proclamation of the Servant of God Andrew Sheptytsky as a blessed of the Catholic Church in the year of 1988, would be the finest gift of Christian Ukraine from the first millennium for its descendants and their future.

The blessing of our Lord Jesus Christ and the love of God the Father and the communion of the Holy Spirit be with all of you!

Given in Rome

*in the Church of the Blessed Mother of Zhyrovycsi
and of Saints Sergius and Vacha*

*on the Feast of the Protection of the Blessed Mother of God
October 14, 1984*

*†Myroslav Ivan and the hierarchy of
the Particular Ukrainian Catholic Church*

Metropolitan Andrew Sheptytsky— Apostle of Church Unity

Rev. Paul Maluga, CSSR.

At the Last Supper our Lord offered a special prayer for his disciples. "Holy Father, keep those you have given me true to your name, so that they may be one like us" (John 17:11).

These words manifest Christ's great and sincere desire for Christian unity. The unity which exists between Christ and his heavenly Father is a model of the unity which should exist between all Christians. Can we imagine a more perfect unity than the one found between the three divine Persons? Christ intentionally sets the divine unity as a model and ideal for Christian unity.

Unfortunately this unity which Christ so earnestly desired has lacking among Christians. In the history of the Church there have been periods of harmony and unity among Christians. However, this unity has been disturbed and disrupted by religious disputes. Church History has recorded many controversies and heresies which shook the foundations of the Church. These were found in almost every age. Some passed away and exist now only on paper—recorded in the annals of the Church, while others still exist in our times. The greatest divisions within the Church came about in the Middle Ages. The first took place in 1054 between Rome and Byzantium (Constantinople) and is known in church history as the Greek Schism. The other happened in Germany in 1517. Both led many people away from the Catholic Church and inflicted deep wounds to the Church founded by Christ.

The Greek Schism spread among the Slavs, and also affected the Ukrainian Catholic Church. However, through the efforts of the Ukrainian Bishops our church became reunited with Rome at the Union of Brest in 1596. The union bridged the gap between the

Ukrainian Catholics and Orthodox for a period of time. Later on in history, due to other factors, this union did not achieve the desired results intended by the Ukrainian Hierarchy.

Causes of the Greek Schism

1) One of the reasons for the breakdown in Christian unity among the Eastern and Western Christians is the lack of a true Christian spirit of charity. When the genuine spirit of charity prevailed among the Christians throughout the Church, peace and harmony were relevant among the both churches. The ideal of one church and one shepherd was dear to all Christians. When Christianity began to lose its influence upon the people, the spirit of nationalism crept in and disturbed the unity among the Christians.

2) Ethnic differences and antagonism between the East and West brought about disputes in church matters. The differences of mentality, customs and rites stirred up controversies among the clergy and hierarchy. The difference of culture also had its influence, and alienated the Eastern Church from Rome.

3) Political hostility between the Greeks and the Romans accelerated rivalry, also between the Byzantine and Roman church authorities. When the capital of the Roman Empire was transferred from Rome to Byzantium, the latter began to gain prestige and was considered the first city of the civilized world, while Rome was losing its previous prestige.

4) The growing importance of Byzantium impaired greatly the friendly relations between Rome and Byzantium. The increasing importance of Byzantium stimulated the ambition of the bishops of this Imperial City and they began to demand new privileges and favors for themselves. Once their ambitions were not fulfilled, they became offended and opposed the lawful authority of the Church, which finally led to the split between the two churches.

Means of Reunion

1) **Mutual understanding**—Both Catholics and Orthodox must know and love each other. The problem of the disunion of the churches does not consist in the domain of rites, but in the domain of the spirit and spiritual culture.

2) **Dialogue**—Dialogue between various churches is required. Its aim would be to overcome or remove barriers among Christians, and to work towards attaining the fulness of unity in the one true Church founded by Christ.

3) **Study of Church History and Teachings of the Church**—The Catholic Church is the oldest institution in the world. Its history reveals the conditions of the Church in various countries and the causes which led to the division of the churches. It also reveals how other Christian Churches came about and the differences of doctrine. Pope John XXIII said, "As Christians there is more which unites us than separates us."

4) **Mutual love and respect for each others' customs and rites.** The prejudices on both sides (churches) must be removed. E.G. Unity does not mean that Eastern Christians are to give up their ancient traditions and rites, and adopt the Latin Rite.

What is meant by Unity?

The Decree on Ecumenism explains that unity of Christ's Church consists in: **unity of faith, the unity of worship and of Sacraments, and the unity of leadership.**

The unity of the Church is spoken of most solemnly in the New Testament. Christ in his **parables** frequently spoke of the Kingdom of Heaven or of God, which was always considered as one society; it was an undivided kingdom, otherwise it would come to ruin (Matt. 12:15). This kingdom was his Church, not churches. "Upon this rock I will build my Church" (Matthew 16:18). "I will give you the keys of the kingdom of heaven" (Matthew 16:19). Thus, he spoke of "my church" and "my kingdom."

There is but one shepherd, Christ, and one flock. "Other sheep I have that are not of this fold; them also I must bring and they shall hear my voice and there shall be but one fold and one shepherd" (John 10:16). He is the true vine and the members of his church, in order to bear fruit, must remain on the vine. "I am the true vine, and my Father is the vinedresser. Every branch in me that bears no fruit he cuts away, and every branch that does bear fruit he prunes to make it bear even more..." (John 15:1-2).

In his **priestly prayer**, Christ prays for unity among his disciples and his church. . . "I am not in the world any longer, but they are in the world, and I am coming to you. Holy Father, keep those you have given me true to your name, so that they may be one like us" (John 17:11). "I pray not only for these, but those also who through their words will believe in me. May they all be one" (John 17:20).

In all of his **parables** he brought out this notion of **unity**. The kingdom of God is a city, a household, a sheepfold, a flock of people, a field, a net, a grain of mustard seed. This unity of the church is presented by the images of a building (Matthew 16:18), the Body of Christ (Corinthians 12:12 ff; Ephesians 5:25-33), which

Paul used to describe the church. Paul solemnly warned the Corinthians against violating this unity (1 Corinthians 1:10), and demanded the unity of the members of the early church with the visible head... "one Body and one Spirit... one Lord, one faith, one Baptism, one God and Father of all" (Ephesians 4:4-6). Thus, the unity of God serves as the reason for the unity of his church.

Church Unity and Metropolitan Andrew

When Bishop Andrew Sheptytsky became metropolitan of Lviv in 1901, he placed church unity as a priority on his pastoral agenda. In the beginning of his pastoral office he prepared his clergy to work for the cause of church unity. Already in 1908 he set guidelines and policies for them, how to go about promoting Christian unity among the Ukrainian people. He organized and presided at ecumenical meetings in Velehrad, Moravia, in 1907, 1909 and in 1911, between Catholic and Orthodox bishops and clergy.

He supported the well-known college of St. Andrew in Munich, established by Cardinal Faulhaber in 1932. He participated also in many other ecumenical meetings at which he delivered excellent talks on Christian unity. According to him, the first requisite towards Christian unity was prayer. Prayer for the grace of cooperation was necessary before all else.

He stressed the need to study the historical background of the Church and its traditions, along with the teachings of the Eastern and Western Fathers of the Church. In other words, Christians must do a great deal of researching to discover the truth, contained in the Bible and Tradition.

To re-establish unity among Christians, it is necessary to know and love one another. "By this shall all men know that you are my disciples, if you have love for one another" (John 13:35). Love for Christ and his Church is the motive for working towards church unity. Love will remove the difficulties of political and psychological nature. To bridge the gap between the East and West much good will and sincere effort is needed on both sides. Love will make us aware of Christ's presence among us.

It must be clearly understood that unity does not mean that Eastern Christians must give up their rite and adopt the Latin Rite. The Metropolitan gave clear instructions to his clergy to preserve the purity of the Eastern Rite, because latinization of Eastern Catholics would be a stumbling block to Church unity.

The Metropolitan was aware of the importance of missionaries to promote the work of reunion; thus he revised and restored the

ancient Order of Studites. He renewed Sisters of St. Basil the Great. He was instrumental in establishing the Eastern Branch of the Redemptorists, which were started in Canada, 1906, by Father Achilles Delaere, C.Ss.R. He invited them to his Archeparchy of Lviv and they began their missionary activity there in 1913.

Pope St. Pius X endowed him with faculties which gave him jurisdiction over all Catholics of the Byzantine-Slavonic Rite in Russia. Prior to his exile in Russia during World War I, the Metropolitan visited that country in 1907, during which he made direct contact with leading personalities, both Catholic and Orthodox. In 1908 he nominated Alexis Zerchaninov, a Russian priest, as his vicar general with residence in St. Petersburg. Thus, the foundation for the restoration of Russian Catholicism of the Eastern Rite was laid. This set-up was suppressed later in 1913 by the Russian police.

On September 19, 1914, the Metropolitan was arrested by the Czarist Army in Lviv and deported into exile to Russia. After his release from exile in 1917 he was able to call together a synod at St. Petersburg. The synod lasted three days. At this synod he nominated Father Leonide Feodorov, exarch of all Moscovite Russia and Father Volodymyr Hromnitsky, Vicar General for Ukrainians, with residence in Kiev. The Russian exarch was able to exercise his apostolate until his imprisonment in 1923 to the notorious island of Solovki. The work of the Ukrainian exarch in Kiev was stifled and later suppressed by the Russian Army at about the same time.

It would be difficult to enumerate the results of Metropolitan Sheptytsky's work for the cause of church unity. He was indeed a man sent by God to promote the work of reunion between Catholic and Orthodox Christians. His ecumenical meetings in Moravia were a prelude to the ecumenical policies laid down by Vatican II. He began the ecumenical movement fifty years prior to the Vatican Council, which has made great progress among all Christian denominations. The Metropolitan studied the problem of church unity thoroughly and took up the challenge to work for the cause of the reunion of churches, that Christ's desire and prayer, "that all may be one" might be realized and fulfilled through prayer, study and mutual love between the Christians of the Eastern and Western Churches.

*The Holy Father commended to our prayers during the month of
November—For the so-called "basic communities"*

By basic communities are meant those special communities that were discussed at the Catholic Synod of 1974, and which were described later by Pope Paul VI in his encyclical, **On Evangelization in the Modern World**. They are groups of faithful which "spring from the need to live the Church's life more intensely, or from the desire and quest for a more human dimension" (#58). This is not always easy in larger parishes and in metropolitan areas. Basic communities can be formed for the common need or purpose of "worship, deepening of faith, fraternal charity, prayer, contact with pastors" (#58). They also may be linked together by common factors of "age, culture, civil, state or social situation: married couples, young people, professional people" (#58). Such communities may be united in striving for justice, helping the poor, human advancement, or for providing spiritual resources in areas where there is a shortage of priests to lead ordinary parish communities.

The Synod of 1974 considered these basic communities a source of great hope for the Church in the future, because they can be sources of nourishment in the Word of God; they can act as a leaven within larger parishes and be a source of strength and renewal for the universal church; they can provide growth in missionary consciousness, commitment and zeal; and by their faithfulness to both the universal and local church, they can use their special chosen apostolate to become proclaimers of the Gospel themselves.

Our prayers are needed not only to support these basic communities in their apostolic works, but also that they may avoid the many difficulties and pitfalls they fall into, such as: becoming polarized by political or fashionable ideologies; becoming consumed with systematic protest and over-critical attitude; becoming isolated within themselves—as some have done—and believing themselves to be the only authentic church of Christ; forgetting the church is vast and diversified and seeing only themselves as involved in true evangelization.

An account of Metropolitan Sheptytsky's vocation

How Roman Became Andrew

Prepared by Brother Vincent Tomaskiewicz from the Memoirs of Countess Sophia Sheptytska

Roman Sheptytsky was born in 1865 in the small village of Prylbychi, near Lviv, the third of seven children—all boys. On his father's side, he was descended from a long line of Ukrainian nobility. He was to grow up on a large estate, with all the comforts and luxuries of a nobleman's son. His mother, a refined and cultured woman, was the daughter of a notable playwright. Both parents had adopted the strong Polish culture, then prevalent in Galicia (Western Ukraine), and they worshipped only in the Roman Catholic Rite.

The Sheptytsky family chose to live modestly, depending upon a sincere and conscientious living of their religion for their happiness. They were generous towards the church and its institutions. The mother especially was a model of piety and loving concern for her family. In this atmosphere, the young boy Roman very early in life began to show an unusual religiousness. He would pray his rosary without coaxing, perform little penances, take part in little apostolic activities, and sometimes surprise his parents with a moving love for Jesus. At age nine he first expressed his desire to become a priest.

But the little saint could be like the other boys of his class, too. He loved pony-riding, hunting, and fun with his playmates. He was

gifted with unusual intelligence. The mother, quite aware of his gifts, prayed for him especially. She once remarked prophetically to one of his brothers who was teasing him, "Someday he will become a great personage in the eyes of God and of men." Later on she recognized that her son was chosen of God for some sublime purpose. The entire household loved him, including the servants. All the children received catechism lessons regularly from the lips and the heart of the mother herself. As he advanced in school his fellow students respected him ever more highly, for he was always warm, gentle, refined and courteous. But as Roman matured, his life was not to be all sunshine and roses.

Roman had toyed with the idea of becoming a priest in the Ukrainian (Byzantine) Rite ever since he was small, but at age eighteen, when he announced his final decision to his mother, it struck her as a thunderbolt, first for his leaving her beloved Latin Rite, and secondly because she foresaw the shock that the father would undergo, having made ambitious plans in the world for his eldest and most gifted son. There also existed a deep-rooted prejudice of the Poles against the Ukrainian clergy, probably because of the history of schism and the weaker discipline of the church over priests. A high percentage of Ukrainian secular priests were married, which Poles could not understand. There were also rumours of unedifying conduct among the eastern priests. Originally the father had different thoughts. Yet before the child was born, he had wishfully remarked to his wife: "If I have many sons, I'd like one of them to become a priest in the Byzantine Rite." The father, perhaps unknowingly, also had sown desire in his young son by telling him stories of his ancestral families, some of whom had been renowned Ukrainian bishops. The mother, being more conscientious, did not oppose her son's plans and even prayed the more for his happiness. The father, on the contrary, on hearing of his son's decision became furious. He would not hear of it, and showed his opposition openly and coldly. This behaviour lasted for weeks and months without stint, till the entire household became uneasy and depressed. The mother even was stricken with illness. The Lord willed that crosses had to be borne by the religious mother and son: "If anyone will come after me, let him deny himself, take up the cross and follow me." Roman especially suffered much.

After finishing school with a B.A. degree at age 18, Roman was conscripted into army service for one year, which he loathed. To regain a sense of peace at the camp, he rose very early each

morning to attend mass if he could. But his life was still disagreeable to him. He sank into a depressive state, and became seriously sick with a sudden and severe attack of scarlet fever, with other major complications. Within days the physicians sadly stated that it was already a question of life or death. Roman placed himself totally in the hands of God, resigning himself to the Divine Will. One by one his family, his friends, acquaintances, students, soldiers, paid visits to him. Even total strangers were enquiring about his condition. Death seemed to be imminent. When a funeral cortege was passing outside, the mother in fright began to recite the 90th psalm, the father joining her. At last Roman fell into a peaceful sleep. His recovery was assured. But because his body had been greatly weakened by the disease, it took months for him to recover. The doctors advised that he should not return to military service again.

Relative peace returned to the family circle, but not for long. In time the father renewed his suspicions, irritations, and grudges against his son, who still aspired to the religious life. The Lord forewarned his followers: "Father will be divided against son. . . ." (a melodrama repeated again and again in the lives of saints). The passionate opposition of the father led to uneasiness, tension, pain, and even desolation, especially in Roman and the mother, who prayed most earnestly for peace within the family.

"Within days the physicians sadly stated that it was already a question of life or death. Roman placed himself totally in the hands of God."

Roman, out of desperation but in good will, decided to write his father a long letter. He stated his case with simplicity and clarity, but at the same time humbled himself before his father. He vowed that he honored and loved him, and was willing to submit himself totally to the will of God through an unreserved obedience to his father. But for several weeks the parent seemed stubbornly unmoved. Then, quite suddenly and unexpectedly, a transformation in the father took place. His attitude and spirit changed. A long talk with his son followed, which led finally to a mutual truce between the two. Roman was allowed to pursue his religious vocation, but on the strict condition that he matriculate at a secular university by attaining a doctorate of law degree. The young lad agreed, with mixed feelings. Generally he found his legal studies boring, occasionally became depressed, and protested at times. But

he made the most of it, accepting the will of God. He kept to the virtuous life, sought only good company, planned and carried out some apostolic activities. A major pastime of his was organizing and participating in private student meetings for the discussion of various edifying subjects. His remarkable leadership abilities became manifest in these activities. During vacation time trips to Rome and to Russia were arranged by his good father for the sake of further rounding out his education. At age 22, in 1888, Roman finally received his doctorate degree in law. He was now totally free to realize his religious aspirations, so much longed for and suffered for.

After returning home to Prylbychi, Roman immediately engaged in final preparations for his leave-taking. The atmosphere was highly emotional, even sombre, with the expectancy of loved ones making a definitive separation. (The mother at one time confessed that Roman was her very life and happiness.) The night before departure Roman had a long and intimate talk with his father, who revealed to his wife the next day with tears in his eyes:

"It's the first time I was able to read into his soul—the very first time I understood his calling. I'll never be able to thank God enough for our chat. Had we given him the whole world, it would not have been enough for him. He needs something else..."

Even the Polish cardinal came to see him off, tearfully remarking: "You see, I've become so fond of this Roman of yours..." The servants of the house were also deeply moved on the day of departure.

The parents were the only ones to accompany their son to the Basilian novitiate. Their emotions did not subside; the long trip was spent mostly in silence, and an occasional tear. When they arrived at the monastery, the final separation was brief, to spare pain. As the parents departed, looking back—they beheld the vivid and indelible silhouette of Roman bending over the gate and waving to them, his face flushed and radiant with happiness. Just outside the grounds stood a public chapel; the father stopped there and prostrated himself before the altar. The return home likewise was spent in silence except for one remark by the father: "Just like after a funeral!" (Did not St. Paul teach: 'He that dies for the Lord shall live with the Lord'?). And Brother Andrew (his given religious name) lived to become a saint in heaven.

As Brother Andrew, Roman's days at the novitiate were full of peace. Then followed his philosophical and theological studies. In his final year, out of zeal to imitate the great ascetics, he chose to

fast more austere, eating but one full meal a day. But being of large stature, he did not do his body justice, undernourished it, weakened its defenses, and made it susceptible to sickness. He caught a bad cold, which led to violent coughing and hemorrhages, then followed by a critical case of typhus fever. He suffered for weeks and months, clinging to life itself. All hope was lost for his recovery by the physicians and family, except for one priest, Fr. Jackowski, S.J., his lifelong confessor.

The mother prayed and hoped, even against hope itself, like a saint. In her sufferings she had a dream that she was being crucified like our Lord. Were all the hopes for his becoming a priest in vain? Were her prayers in vain? Were all of the priestly preparations in vain? Would all his gifts and talents be wasted? What great demands of hope and perseverance the Lord makes of his saints! One time, when the mother was praying her prayer of supernatural hope, she heard a voice adding "the hope of seeing your son cured." The mother immediately regained composure and confidence in her son's recovery. Within a few weeks the doctors pronounced the patient out of danger. But because he was so weakened, he required another six months of rest before he could return to the seminary.

"Looking back—they beheld the vivid and indelible silhouette of Roman bending over the gate and waving to them, his face flushed and radiant with happiness."

In the summer of that same year at the Dobromil seminary Brother Andrew made his perpetual profession as a Basilian monk, and finally was ordained a priest (Aug. 1892), at age 27. His first mass at the scene of his birth and childhood days was a joyous experience for everyone. The mother writes:

"The tears of happiness which were shining in his eyes fixed on the Sacred Host made me think immediately of these tears of pain which I had witnessed once before.

"Words are powerless to describe that first Mass of Roman's—his piety, the piety of all and the rays of sun coming through the tent and floating around so mystically, the silent crowd and his voice, so deep and calm, vying with the warbling of the birds, as it were, while he was offering to God his prayers and the Divine Sacrifice."

He was now a priest forever. One dignitary commented that no one could keep Andrew Sheptytsky away from the priesthood any

more than he could keep a locomotive in a room. It may be added that as a metropolitan he possessed as much power in his work for the Lord's sake.

The servant of God, Metropolitan Andrew, spent about 50 years faithfully serving his flock. He faced opposition from imperialistic Russians in his work for unity, from his own countrymen the Poles, and especially during the war, from the Nazis and the bolshevik communists. Just as St. Paul's holy apostolate was followed by the martyrdom of thousands of Christians, so the great Metropolitan Andrew's apostolate was followed by the persecution of thousands of faithful by the communists.

Eight years after the death of the great Metropolitan Andrew, Pope Pius XII declared: "His name will remain blessed in Christ's Church forever, which will treasure the memory of his fervent zeal for the salvation of souls and his persevering courage in the defense of his nation."

We pray that the Metropolitan Andrew, beloved of his flock, be beatified by holy mother Church for the heroic apostolic example he set in the time of greatest need.

(A more complete and more chronological life of Metropolitan Andrew Sheptytsky by Fr. G. Perejda is available in pamphlet form at your parish church, or from Ukrainian Catholic Mission, 155 Catherine St., Yorkton, Sask. S3N 0B9 — Send \$1.00 and self-addressed envelope).

"Go and Do Likewise"

Bishop Michael Hrynchyshyn, CSSR.
Millennium Secretary General

"Let us say with our whole soul, and with our whole mind, let us say: Lord, have mercy. Lord Almighty, God of our fathers, we pray you, hear us and have mercy. Lord, have mercy. Have mercy on us, O God, according to your great mercy, we pray you, hear us and have mercy. Lord, have mercy; Lord, have mercy; Lord, have mercy!"

Fully aware of our helpless human condition, the Church thus insistently pleads for divine mercy. The cry for mercy—Lord, have mercy—is an unending refrain of the Divine Liturgy. This refrain reflects a basic human need.

St. Thomas Aquinas explains the meaning of mercy. Mercy is compassionate sorrow at another's misfortune together with a will to alleviate it. The encounter of love and misery gives birth to mercy. Mercy implies that the merciful one possesses what the other needs.

Man—creature and sinner—has many needs. The human heart has many pleas: sufferings, hopes, anxieties, expectations. Perhaps his greatest need is the need for forgiveness. "The Father of mercies and the God of all comfort" (II Corinthians 1:3) is the only one who can fully satisfy those needs. The God who is love meets our needs—and thus, mercy is born. In him there is compassion and the will to alleviate our needs.

Out of free grace God is ready to come to the aid of his distressed creatures. Man's experience of God as the God of mercies, compassion and forgiveness, is recorded in many ways in the Bible. Mercy is closely connected with grace, goodness and love. God's mercy is a special instance of his grace and love.

The Gospel is filled with examples of dramatic responses of the merciful Redeemer to human needs. "As he drew near Jericho, a blind man was sitting by the roadside begging; and hearing a multitude going by, he inquired what this meant. They told him, 'Jesus of Nazareth is passing by.' And he cried, 'Jesus, Son of David, have mercy on me!' And those who were in front rebuked him, telling him to be silent; but he cried out all the more, 'Son of David, have mercy on me.' And Jesus stopped, and commanded him to be brought to him; and when he came near, he asked him, 'What do you want me to do for you?' He said, 'Lord, let me receive my sight.' And Jesus said to him, 'Receive your sight; your faith has made you well.' And immediately he received his sight and followed him, glorifying God" (Luke 18:35-43).

A few years ago—December 2, 1980—the Holy Father issued a beautiful encyclical entitled "Rich in Mercy." It is a persuasive presentation of the most important truth about God: His love expressed in mercy—mercy to sinners, mercy to fallen man. We all stand in need of the mercy of God—this is the basic message of the encyclical.

It is probably the most scriptural encyclical ever written, and for that reason it is very readable and understandable. The point of departure of this inspiring papal teaching is the words of St. Paul: "It is 'God, who is rich in mercy' (Ephesians 2:4) whom Jesus Christ has revealed to us as Father."

In Jesus Christ there is plentiful redemption and salvation. This is the message that people need to hear. The people of today are distressed and despondant, discouraged and disheartened. They need a message of hope. A message that will sustain them. A message that will allay their anxieties and dispel their hopelessness. They need to be reminded that in Christ our Saviour and Redeemer there is plentiful—superabundant—redemption. In him there is love, mercy, and compassionate power to overcome all the reasons for discouragement that exist in the world.

In the world there are many problems. Wars and threats of war, international tensions, atomic stockpiles, hunger, drought, sickness, disease, the loss of respect for human life, abortion, drugs, the breakdown of the family... The answer to all these ills is the God who is rich in mercy.

However, there is another side to this coin, as the pope gently but clearly reminds us. "Jesus Christ taught that man not only receives and experiences the mercy of God, but that he is also

called 'to practise mercy' towards others: 'Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy' (Matthew 5:7)" §14.

There is a solidarity in which both the giver and the receiver have received of the same fullness. He who shows mercy receives more than he gives—the clear vision of his own emptiness, which prevents his losing the fullness he has received. The pope reminds us: "An act of merciful love is only really such when we are deeply convinced at the same time receiving mercy from the people who are accepting it from us." §14

Jesus was clear and insistent on this point. He places before our eyes a sublime ideal. "Be merciful, even as your Father is merciful" (Luke 6:36). He assures us that the just Judge applies a rule of proportion. "For with the judgement you pronounce you will be judged, and the measure you give will be the measure you get" (Matthew 7:2). Jesus repeats and makes his own the Old Testament precept: "I desire mercy, and not sacrifice" (Matthew 9:13). Jesus proclaimed mercy one of the beatitudes, and thereby made it part of the charter of the kingdom: "Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy" (Matthew 5:7).

"Man's experience of God as the God of mercies, compassion and forgiveness is recorded in many ways in the Bible."

The Church has taken God seriously on this basic requirement of the Gospel and universal need. Over the centuries the works of mercy have been very much a part of Christian tradition. The establishment of hundreds of religious orders is evidence of this.

For the sake of clarity, convenience and precision the works of mercy were neatly divided into corporal works of mercy and spiritual works of mercy: those that touched the body and those which rather affected the soul, the mind and the heart. There are seven of each. The corporal works of mercy are listed as follows:

1. To feed the hungry;
2. To give drink to the thirsty;
3. To clothe the naked;
4. To shelter the homeless;
5. To visit the sick;
6. To ransom the captive;
7. To bury the dead.

This list of corporal works of mercy derives from Christ's description of the last judgement (Matthew 25:34-40). Identifying

himself with the least of his brethren, Jesus declared: "I was hungry... I was thirsty... I was a stranger... I was naked... I was sick... I was in prison..."

As a parallel to the corporal works of mercy, the spiritual works of mercy are listed:

1. To instruct the ignorant;
2. To counsel the doubtful;
3. To admonish sinners;
4. To bear wrongs patiently;
5. To forgive offenses;
6. To comfort the afflicted;
7. To pray for the living and the dead.

"The people of today are distressed and despondant, discouraged and disheartened... They need to be reminded that in Christ our Saviour and Redeemer there is plentiful—superabundant—redemption."

These lists are neither complete nor exhaustive. Obviously, there are human needs that are not covered by these lists. They may sound a little artificial. Yet, they convey an important message. They remind us of the important duty we have, to minister to the needs of our brothers and sisters—simple, ordinary and basic needs that are common to all people.

Works of mercy are a personal challenge. They make demands upon personal resources. They are a specific expression of charity towards another. It is not the emotion of compassion that is in question here, but rather practical works of mercy. Jesus, and consequently the Church, encourages us to practice mercy.

"Behold, a lawyer stood up to put him to the test, saying, 'Teacher, what shall I do to inherit eternal life?' He said to him, 'What is written in the law? How do you read?' And he answered, 'You shall love the Lord your God with all your heart, and with all your soul, and with all your strength, and with all your mind: and your neighbour as yourself.' And he said to him, 'You have answered right; do this, and you will live.'

"But he, desiring to justify himself said to Jesus, 'And who is my neighbour?' Jesus replied, 'A man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell among robbers, who stripped him and beat him, and departed, leaving him half dead. Now by chance a priest was going down that road; and when he saw him he passed by on

the other side. So likewise a Levite, when he came to the place and saw him, passed by on the other side. But a Samaritan, as he journeyed, came to where he was; and when he saw him, he had compassion, and went to him and bound up his wounds, pouring on oil and wine; then he set him on his own beast and brought him to an inn, and took care of him. And the next day he took out two denarii and gave them to the innkeeper, saying, 'Take care of him; and whatever more you spend, I will repay you when I come back.' Which of these three, do you think, proved neighbour to the man who fell among the robbers?' He said, 'The one who showed mercy on him.' And Jesus said to him, 'Go and do likewise' '' (Luke 10:25-37).

“be my witnesses . . .”

Fr. Rudolph Luzney

November 1, 1984, was the 40th anniversary of the death of Andrew Sheptytsky, Metropolitan Archbishop of Lviv. His successor, Archbishop Joseph Slipyj, until his death resided in Rome, for in 1946 the Church in Ukraine was suppressed; in turn at a Synod in Rome, a Coadjutor Archbishop to the Metropolitan See of Lviv was appointed. In spite of the liquidation of the Church in our native homeland, the Metropolitan Province remains, awaiting the dawn of a Church renewed and restored. In the meantime, the Ukrainian Catholic people scattered throughout the world look with hope towards Lviv, their spiritual and cultural cradle.

The celebration of the 25th Anniversary of the establishment of the Metropolitan Province of Canada, dated November 3, 1956, can be attributed to the sign and symbol which the Metropolitan Province of Lviv was to the Catholic world, augmented by the stature and sacrificial nature of Archbishop Andrew Sheptytsky.

The first Metropolitan Province for the Ukrainians was to be located in Kiev, where in 988 under Prince Vladimir, Christianity in its Byzantine tradition, was officially approved as the religion of the Kievan principality. Glorious and inglorious centuries were to follow. Therein we consider the schism of 1054, affecting the nation, the Turkish invasions, the partitions and the intrigues from the north and the dominance of Moscow upon the religious and national aspirations of the people.

King Daniel's son, George, restored the ecclesiastical structure in 1302-3. In 1807, the Metropolitan See was transferred from Kiev to Lviv, nevertheless bearing an affiliation with Kiev. Lviv, with the Province of Galicia, was to enjoy special privileges with its annexation to the Austro-Hungarian Empire. The Metropolitan Archbishop enjoyed special privileges and powers throughout the Province, also to be recognized by the civil authorities.

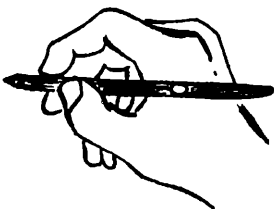
The Eparchy of Stanislaviw was established in 1885. It was in this Eparchy that Andrew Sheptytsky assumed the role of the third bishop of the newly-created diocese. In 1900, he was appointed as Metropolitan Archbishop of Lviv, which he governed for 43 years.

Metropolitan Sheptytsky visited Canada in 1910, on the occasion of the International Eucharistic Congress in Montreal. He utilized the opportunity to visit the faithful throughout the nation. The result was that in July, 1912, Nicetas Budka, prefect at the seminary in Lviv, was called to become the first Ukrainian Catholic Bishop of Canada.

Because of the legacy of the Metropolitan Province of Lviv, and particularly through the intercession of Archbishop Sheptytsky, we are invited to build the Church of the present and future. Instead of praying for the Great Metropolitan, perhaps we might consider praying through him!

I'd Like

to Know

Father Michael Schudlo, CSSR.

1. I have some neighbors who are very fine people. They are always ready to help us whenever we need them. They never criticise anyone. They do not smoke or drink. But they do not like the Catholic Church, and accuse it of distorting many things which are in the Gospel and inventing things which are not in the Gospel. For instance, they condemn the Church for praying for the dead and taking money for the masses which the priests celebrate for the deceased. How did the Church invent purgatory? Did it do this for its own profit?

There are two problems in this question, and they will be dealt with separately.

The Church does not and never did distort the teaching of the Lord. You can read the writings of such ancient church fathers as St. Justin (†165), the martyr and philosopher who defended the teaching of the Church against pagan philosophers of the Roman Empire; St. Cyprian (†258), bishop of Carthage in Africa and a martyr; St. Basil the Great (†379), who composed our Divine Liturgy (mass); St. Athanasius the Great (†373), bishop of Alexandria in Egypt and defender of the divinity of our Lord (denied by the Arians); St. Gregory of Nazianzen (†389), defender of the Blessed Trinity teaching against the Arians; St. Ambrose of Milan (†397); St. Ephrem the Syrian (†373); St. Epiphaneus (†403), defender of the Nicene Creed, which we recite until today; St. Augustine (†430), the greatest theologian of the Latin Church in the early centuries of Christianity; St. John Damascene (†745), and a score of other ancient writers, who testify to the faithfulness of the Church to Christ's teachings—and you can see that the Catholic Church still remains faithful to the same teachings of the faith.

Thus it is clear that the Church did not change the teachings of the Gospel. However, especially in the sixteenth century many

factions formed and broke away from the Catholic Church. Their "protests" often were founded on a different understanding of the teaching of the Gospel, and so there are many Protestant churches in the world today. Such men as Martin Luther (†1546); John Calvin (†1564); John Knox (†1560), founder of the Presbyterian Church in Scotland; Charles Wesley (†1744), founder of the Methodist Church; William Miller (†1843), founder of the Adventists, and many other founders claimed to be the true church of Christ, so that today there are some 250 non-Catholic Christian churches in the world.

Now I ask you, who is distorting the teaching of our Lord? The Church that since the beginning of Christianity has kept the same truths as the early Fathers and ancient writers taught, or the later reformers such as Martin Luther and John Calvin, or the more recent founders such as Joseph Smith (†1829) of the Mormons (Latter Day Saints) or Charles Russel (†1916) and the Jehovah's Witnesses, or today's so-called Evangelical Christians?

All of these "reformers" claim that they alone understand the true meaning of the Gospel teaching, because they are guided by the Holy Spirit. How about the early Fathers of the church and the thousands of early Christian martyrs—by which spirit were they led as they explained the teachings of the Lord? And how about the general councils of the Church, in which the teachings of the Gospel were explained and defined? Which spirit led them to interpret the Gospels and instruct the teachings of the faith accordingly?

Christ promised to be with his church until the end of the world (Matthew 28, 29). If the Catholic Church is teaching falsely, did Christ abandon his church and let it go astray in its teaching, until the "reformers" arrived to save the Church of Christ and lead its faithful to the truth?

2. Why did the Church invent purgatory, of which no mention can be found in the writings of the New Testament? Is it to help the priests to get some money from the laity for praying for their dead and celebrating Masses for them?

First of all, you must know that not everything that our Lord taught and did is recorded in the books of the New Testament.

St. John, after having written about many things our Lord taught and did, concludes his Gospel, "There are many other things that Jesus did. If they were all written one by one, I suppose that the whole world could not contain the books that would be written" (John 21, 25).

The evangelists did not have tape recorders to take down all the things that Jesus did or told them. Most important things they wrote for the coming generations, and other things were handed down through tradition, even before the New Testament books were written.

One of the things that came down to us through tradition is the teaching about purgatory, upon which our Lord did not insist much, because it is temporary. Our Lord is the King of eternity and he insisted that we must avoid an unhappy eternity in hell and secure eternal happiness in paradise.

Once a soul is lost in hell, it is lost forever, while the souls which go to purgatory to atone for the sins they did not have time to do penance for during their lifetime, will do it in purgatory, and after that will go to heaven.

The belief in the existence of purgatory comes from the apostles. In the very first liturgies there are prayers for the dead. St. Basil (†379) composed our Divine Liturgy in which we pray for the dead. St. John Chrysostom (†407) abbreviated the Divine Liturgy and this Liturgy also has prayers for the dead.

Had any pope or bishop invented purgatory, there would have been protests against such novelty, but the history of the Church mentions no protests whatsoever. This means that the belief in the existence of purgatory and the custom of praying for those who do penance there, comes from the very apostles who learnt about it from the Lord himself.

3. Should the cantor, who is called *diak* in our church, be paid for singing or directing the singing in the church during Mass or other church services? We have a problem about this matter with some of our parishioners. What is your opinion on this matter?

To answer this question we quote the prescription of the New Canon Law, published in 1983 and ratified by Pope John Paul II: "Lay men... can be given stable ministry of lector and of acolyte... This conferral of ministry does not, however, give them the right to sustenance or remuneration from the church.

All lay people can exercise the roles of commentator, cantor (*diak*) or other such, in accordance with the law" (Canon 230, 1-2).

Furthermore, the Law of the Church mentions those who are pledged to the special service of the Church, such as janitors and teachers of children and others, and states: "They have the right to a worthy remuneration befitting their condition, whereby... they can becomingly provide for their own needs and the needs of their families" (Canon 231, 1-2).

The Story of St. Joseph's College Yorkton, Sask.

Part III

1940—1959: Adolescent Growth

Bro. Aloysius Doiron, B.C.S.

It should be noted at this juncture that of the seven director/principals during the last two score years of the operation of St. Joseph's College, five had been students at the College, namely Brothers: Aloysius Doiron ('39-'45); Justin Dietrich ('45-'59); Methodius Koziak ('51-'53); Isidore Wasylenchuk ('59-'65) ('67-'79—University Division); Nicholas Zimrose (Director '74-'79). The last-named threesome are of Ukrainian descent.

This stage may be described as its 'adolescent growth' period in view of the establishment or inauguration of such activities as the Joint Graduation with Sacred Heart Academy, the Army Cadet Corps, the acceptance of Ukrainian as a credit course in the High School curriculum (a first for Canada). Thus, the Silver Jubilee Events of 1946 focussed on the image of a husky, talented, energetic and ambitious teen, testing his newly-realized strength in many areas.

The two-fold circumstance of emergence from the drought-depression economic condition and the declaration of war affected the College in a number of ways. On the one hand, enrolment increased as prosperity edged its way upward; on the other, the climate of wartime in a residential school for teenage youth created situations with which the staff had to cope; for instance, the imminence of military service and an uncertain future can be quite a distraction from academic studies for senior boys; peripheral war activities such as salvage drives, defense training, providing bodies to assist in various local fund-raising appeals, made constant demands on student personnel, especially when full co-operation seemed indicated in order to maintain cordial public relations. A

course in Defense Training was added as a compulsory subject for each student; this was followed by official Army Cadet Corps, established in 1944 with training being given by staff members and alumni; it continued in existence for several years, providing a prominent role in parades and civic ceremonies.

The growth of Yorkton as a complete educational centre for Ukrainian youth was sparked by the decision of the Sisters Servants of Mary Immaculate to inaugurate a full high school course for girls at Sacred Heart in the mid-thirties. In 1944, the first Joint Graduation was held and grew into one of the major events of the year. Parents and relatives came from afar on that weekend to witness their son or daughter participate; one of the Ukrainian bishops usually graced the religious and academic celebrations by presiding at the Divine Liturgy and the conferring of diplomas.

That the academic routine continued satisfactorily is evident from the reports of the High School inspectors who made an annual inspection: "Impressed by the fine tone of the school and the

"That the work of Brother Methodius was nationally recognized is evident from the citation during his investiture in the Order of Canada in 1974."

BROTHER STANISLAUS

BROTHER METHODIUS

efficiency of the work done in every department" (1943 Report): "Under Brother Aloysius the College has a high report in the city and area" (1944 Report).

Of the next fourteen years, Brother Justin Dietrich ably filled the function of Director-Principal for twelve while Brother Methodius Koziak's interim term was suspended after two years in order that he might answer Bishop Andrew Roborecki's plea that he assume the direction of the new Sheptytsky Institute for university students in Saskatoon. Brother Justin's first term is significant for the procurement of a pair of H-huts from the disbanded Yorkton R.C.A.F. School, and the addition of a temporary wing on the northwest corner of the original structure. This expansion was badly needed to provide additional facilities for a growing student body. A donation of \$10,000 from the Catholic Church Extension and several private donations made the above improvements possible.

In 1952, Brother Methodius Koziak and his committee achieved a monumental breakthrough for Ukrainian culture in Canada by gaining approval from the provincial Department of Education of Ukrainian as a language option in the High School curriculum. Restricted to St. Joseph's and Sacred Heart for the first two years, the option was opened to any provincial secondary school in 1954; the policy was adopted by the provinces of Manitoba and Alberta in subsequent years. This zealous promoter of his ethnic heritage was also involved in the drawing up of syllabi, the preparation and correcting of the final examination papers. He is indeed to be congratulated on his "enrichment of Canadian culture by keeping alive such contributions from the Old World" as one school inspector put it. That the work of Brother Methodius was nationally recognized is evident from the citation during his investiture in the Order of Canada in 1974: "For a lifetime of service to education and cultural animation among Canadians of Ukrainian origin."

An eerie coincidence marked the close of each of the first two stages of the College operation. In April, 1938, Brother Stan had been stricken in the performance of his apostolate; in May, 1958, Brother Clarence Hymus suffered a similar fate. Each was only 46; each had been a long-time staff member—Brother Stan for 17 years, Brother Clarence for 24; each can be validly designated as incarnating the zeal and dedication to the work of the College to the extent that he exemplified the biblical criterion, "Greater love hath no man. . ."

“Only those who lived with Brother Clarence could appreciate his devotion to the students as master and mentor and their response in love and cooperation.”

The last 17 years of Brother Clarence's life were spent as prefect—responsible for the extra-classroom welfare of each boarder whether at mealtimes, when asleep or during his leisure time for seven days a week. Only those who lived with Brother Clarence could appreciate his devotion to the students as master and mentor and their response in love and cooperation. His concern covered every phase of operation and his influence is legendary. It is a legitimate conclusion that St. Joseph's College was, in the apostolate of Brothers Stanislaus and Clarence, the fortunate recipient of the apostolate of two saints who performed daily miracles in touching the hearts of the pupils and in inspiring them with the Christian spirit.

Next issue: “The final years.”

Obituary

***Fr. Gregory Novak,
CSSR.***

(Feb. 20, 1922 —

Oct. 23, 1984)

Father Gregory Novak, CSSR., passed away peacefully at the Yorkton Union Hospital on Tuesday, October 23, 1984 at the age of 62 years.

He was born on February 20, 1922 in the Model Farm district of Saskatchewan and was the son of Simeon and Orysia (nee Sereda) Novak. He took his elementary studies at Colraine School and entered grade eight at St. Anne's Home in Ituna, Sask. Here he discovered his calling to the priesthood and began his preparation under the direction of Sisters Servants and Father Stephen Bachtalowsky, CSSR. He completed his high school at the Redemptorist minor seminary and entered the novitiate in 1940. He took his profession of vows on September 24, 1941 and pursued his studies for the priesthood at St. Mary's Seminary in Yorkton, where he completed his philosophical and theological studies. He was ordained to the priesthood by Bishop Basil Ladyka, OSBM., D.D., at St. Mary's Church, Yorkton, on September 8, 1946.

He taught in the Redemptorist minor seminary at Roblin, Man., for two years and served as director of the college for one year. He also taught at St. Mary's Seminary, Waterford, Ontario and Yorkton, Sask. He took post graduate studies towards his masters in philosophy and psychology in Rome.

Over the years he served in several parishes in Manitoba, Saskatchewan, Ontario and U.S.A. Among these were Sacred Heart, Ituna; Holy Redeemer, Roblin; St. Peter & Paul, Saskatoon; St. John's, Newark, N.J.; Waterford and Windsor, Ontario; Melville, Calder, Wroxton, Sask., Ethelbert and Cooks Creek, Man.

Even though his health had become impaired these past few years, firstly due to a stroke and later to circulation problems and cancer, he still continued his pastoral duties until August, 1984, when he underwent major surgery.

He is survived by three brothers: John of Yorkton; Tony and his wife May of Lethbridge, Alta.; Walter and his wife Mary of Vancouver, B.C.; four sisters: Sister Gregory, SMI. of Prince George, B.C.; Mary Novak of Yorkton; (Olga) Mrs. Joe Wilke of Humboldt; (Verna) Mrs. Ernie Fedorowich of Moose Jaw; nine nieces, fourteen nephews; three great nieces and three great nephews; one aunt Sister Oresta, S.M.I.; many other relatives and friends.

Father Gregory was predeceased by his sister Katherine Welgosz in 1974; his father in 1975; his mother in 1978 and his brother Metro in 1984.

*Please send The Redeemer's Voice
as my gift*

To _____

Address _____

City _____

Prov./State _____ Postal Code _____

To _____

Address _____

City _____

Prov./State _____ Postal Code _____

Please use another sheet for additional gift subscriptions.

Subscription: 1 year \$10.00 two years \$19.00
 three years \$28.00

Your name _____

Address _____

City _____

Prov. _____ Postal Code _____

- ☐ Extend my own subscription, please.
- ☐ Payment enclosed \$_____
- ☐ Bill me after Christmas.

Send order to:

REDEEMER'S VOICE PRESS
BOX 220
Yorkton, Sask. Canada
S3N 2V7

ПОРУЧАЄМО НАШИМ ЧИТАЧАМ НАСТУПНІ ДУХОВНІ КНИЖКИ ДО ЧИТАННЯ

Велика Обітниця - Написав о. Михайло Щудло, ЧНІ. 223 сторін, паперова оправа. Автор говорить про набожність до Христового Серця, про ціль цієї набожності, про Обітниці Христового Серця, про побожні практики в честь Пресвятого Серця Ісуса. В цій книжечці знаходяться молитви перед і по Святім Причастю, розважання на дев'ять перших п'ятниць, Акафист до Христового Серця й Суплікація. При кінці книжки є подана коротка історія набожності до Христового Серця в Україні. Ціна \$5.00.

Дев'ятниця До Найсвятішого Серця Христового - Написав о. Захар Золотий, 224 сторін, паперова оправа. Книжка поділена на дві частини з додатком. У першій частині є вступне розважання, коротка історія набожності до Серця Христового, предмет і ціль набожності до Серця Христового, Серця Христове й сьогоднішнє людство. У другій частині знаходяться різні релігійні практики в честь Христового Серця, як напр. Молебень і Акафист до Серця Христового, Акт посвяти Христовому Серцю, про Апостольство Молитви, суплікація. В додатку є подані різні побожні пісні під нотами в честь Христового Серця. Ціна \$3.00.

Календар Голосу Спасителя На 1985 РІК

Має багато світлин і є друкований на доброму папері в українській і англійській мовах.

Зміст Календаря: Гарні вірші, дотепи, зворушливі приклади, повчальні статті, оповідання, що розв'язують численні труднощі, устав церковних богослужень, місячні намірення Апостольства Молитви на 1985 рік і адресар українського католицького духовенства в вільному світі. Довідаєтеся про багато речей, про які Ви дотепер не знали.

Присвячений великим справам святої Церкви, зокрема Української Католицької Церкви та Української Православної Церкви, Vindication of Bishop Budka. Божий народ перечитає його з дійсною користю.

Ціна одного примірника \$4.00 без пересилки. При більших замовленнях даємо опуст.

Замовлення пересилати до:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada S3N 2V7